

Prinsesje Sterremuur

door G. Th. Rotman

HET KWARTET De Rotterdammer - Nieuwe Haagse Courant
Nieuwe Leidse Courant - Dordts Dagblad

Prinsesje Sterremuur

Een sprookje
door G. Th. Rotman
met 112 plaatjes

HET KWARTET De Rotterdammer - Nieuwe Haagse Courant
Nieuwe Leidse Courant - Dordts Dagblad

1. Laat op de dag, toen het avondgoud al tussen de bomen stond, liep er 'n houthakker langs de bosweg. Hij droeg zijn bijl bij zich, want hij was klaar met z'n werk en ging naar huis. Opeens hoorde hij héél, héél zachtjes huilen, ergens op zij van de weg. Hij liep op 't geluid af en .. o, wonder daar zat op 'n laag eiketakje een héél klein meisje, nog kleiner dan 'n mensenhand.

2. De houthakker zag dadelijk, dat 't een feeënkindje was; ze had immers vleugeltjes aan en een flonkerend sterretje in 't haar, en huilen dat het kindje deed, huilen........ "Och, och, wat ben ik dom!" jammerde het, "ik kan nog niet vliegen en toch heb ik het geprobeerd. En mama is niet thuis! — Och meneer, zet me alstublieft gauw weer boven in de boom."

3. De houthakker hield het meisje voor zijn gezicht om het goed te kunnen bekijken. "Zo", zei hij, "is dat nou een echt feeënkind? Kom, ik neem je mee en laat je voor geld aan de mensen zien. Jongens wat zal ik rijk worden!" En hoe het kindje ook jammerde, de boze houthakker stopte het in z'n zak en nam het mee.

4. "Vrouw, kijk eens wat ik heb!" riep de houthakker uit, toen hij thuis kwam. "Nu hoeven we niet meer te werken!" En met krijt schreef hij op de voordeur: "Hier is een echt feeënkind te zien." Nu, Elsje — zo heette ze — had bekijks genoeg en de houthakker ontving heel veel geld. Maar Elsje vond 't niets plezierig, dat al die grote mensen haar stonden aan te gapen.

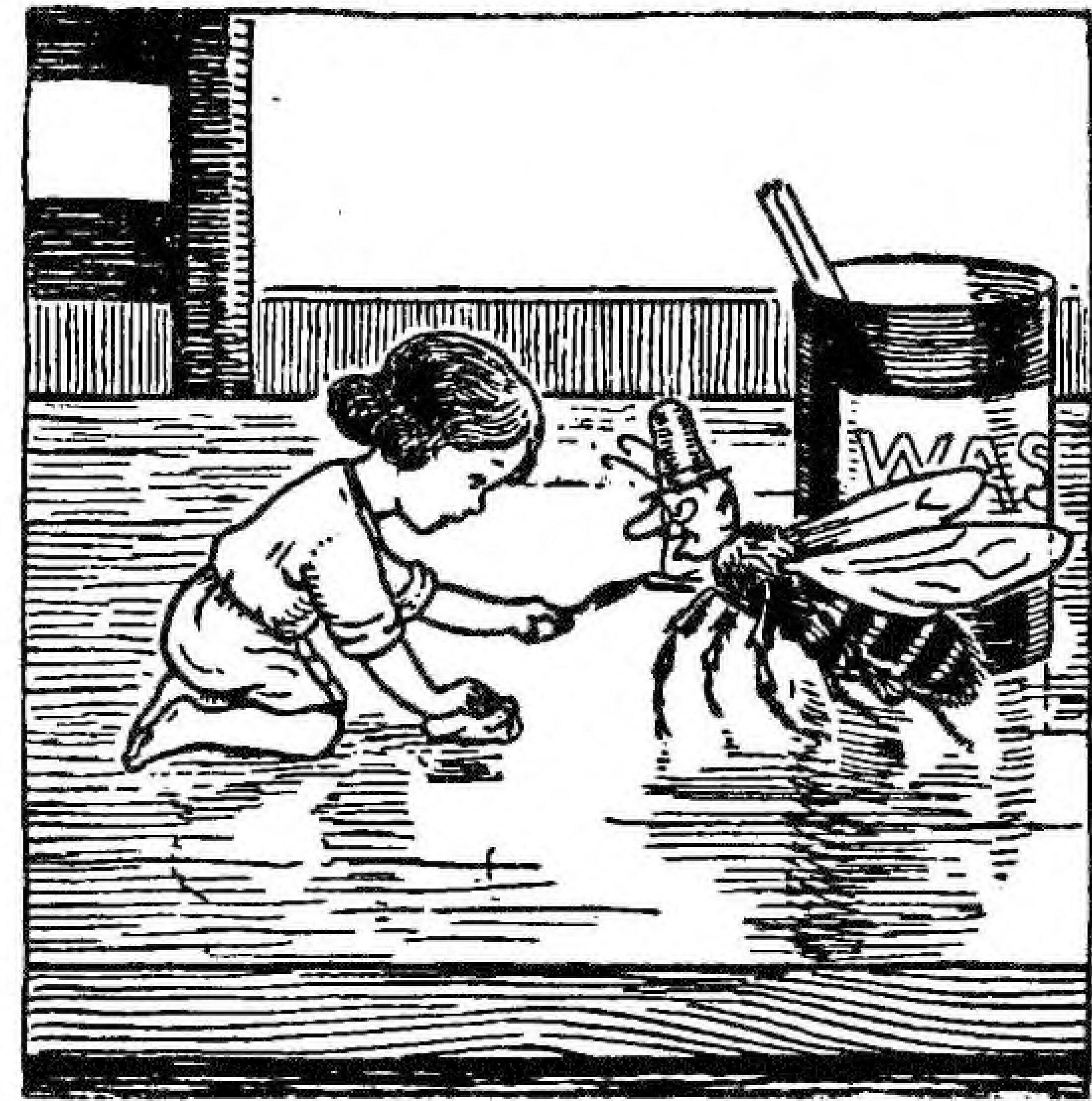
5. 's Avonds fluisterde de houthakkersvrouw haar man wat in 't oor en de houthakker knikte geheimzinnig van ja. En toen ... o, kinderen! ... nam de boze man een geweldig grote schaar en knipte Elsje's mooie gazen vleugeltjes er zo maar af. "Ziezo", bromde hij, "nu zul je vast niet meer wegvliegen." En het mooie, flonkerende sterretje nam hij haar óók af.

6. Toen het bedtijd was, zocht de houthakkersvrouw een ouwe suikerpot op, waarin Elsje precies paste. En daar moest ze nu in slapen. Ze lag wel niet erg gemakkelijk, maar dat wende op de duur wel. Zo werd Elsje langzamerhand groter en moest nu allerlei huishoudelijke werkjes doen.

7. Elke dag moest ze de lepels en vorken schuren en de bril van de vrouw schoonmaken. Maar 't ergste kwam vrijdags. Dan moest ze de hele tafel met was wrijven en de grote koperen kandelaar poetsen. En als ze 't niet goed deed, stopte de vrouw haar voor straf in een doos! Gelukkig maar, dat Elsje gauw een vriend vond aan wie ze alles kon vertellen.

8. Toen ze namelijk weer eens de tafel wreef, kwam er een dikke bij door 't open raam naar binnen vliegen. "Bonjour," zei de bij. "Aangename kennismaking. Ik ben Mr. Prik, de wasfabrikant". — "En ik ben Ella, het feeënkindje", zei Elsje. "Kom je mij eens opzoeken?" vroeg de bij. "Ik ben op 't ogenblik in pension achter in de tuin, tussen de Oost-Indische kers".

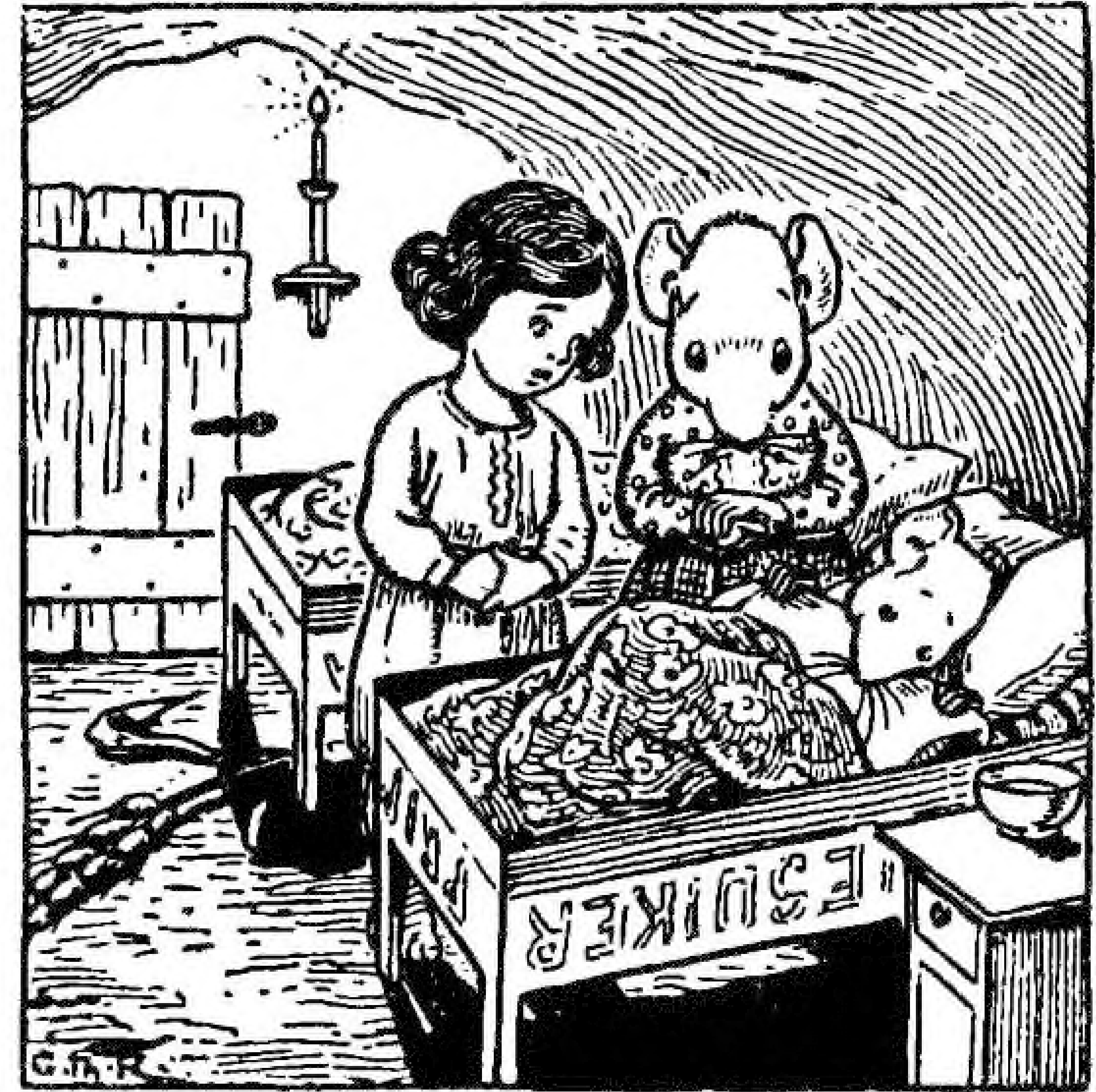
9. Daarop vloog de bij weer weg. Maar Elsje sloop, zo vaak zij de gelegenheid had, stilletjes naar de Oost-Indische kers en keuvelde er gezellig met haar vriendje de bij. En altijd schonk hij heerlijke bloemendauw voor haar in, met honig vermengd. Ja, dat was een echte vriend, waar ze altijd op rekenen kon. Dat zou gauw genoeg blijken.

10. Op zekere nacht schrok Elsje plotseling wakker door een zacht gekrabbel aan haar voetjes. Voor haar stond . . een klein muizenvrouwtje, niet groter dan Elsje zelf. Ze had een brandend kaarsje in haar voorpootje, en haar donkere kraaloogjes keken bedroefd en angstig. "Och, ga toch eens mee", fluisterde het vrouwtje. "Mijn kindje is zo ziek. Ik weet geen raad meer."

11. Elsje stond op en volgde het muizenvrouwtje met kloppend hart, want ze was toch eigenlijk wel wat bang. Het vrouwtje ging haar voor naar een hoek van de kamer; daar was een gaatje in de muur, waardoor ze in een lange, donkere gang kwamen. Aan het eind daarvan opende het vrouwtje een deurtje en . . nu stonden ze in een kamertje met allemaal kleine bedjes.

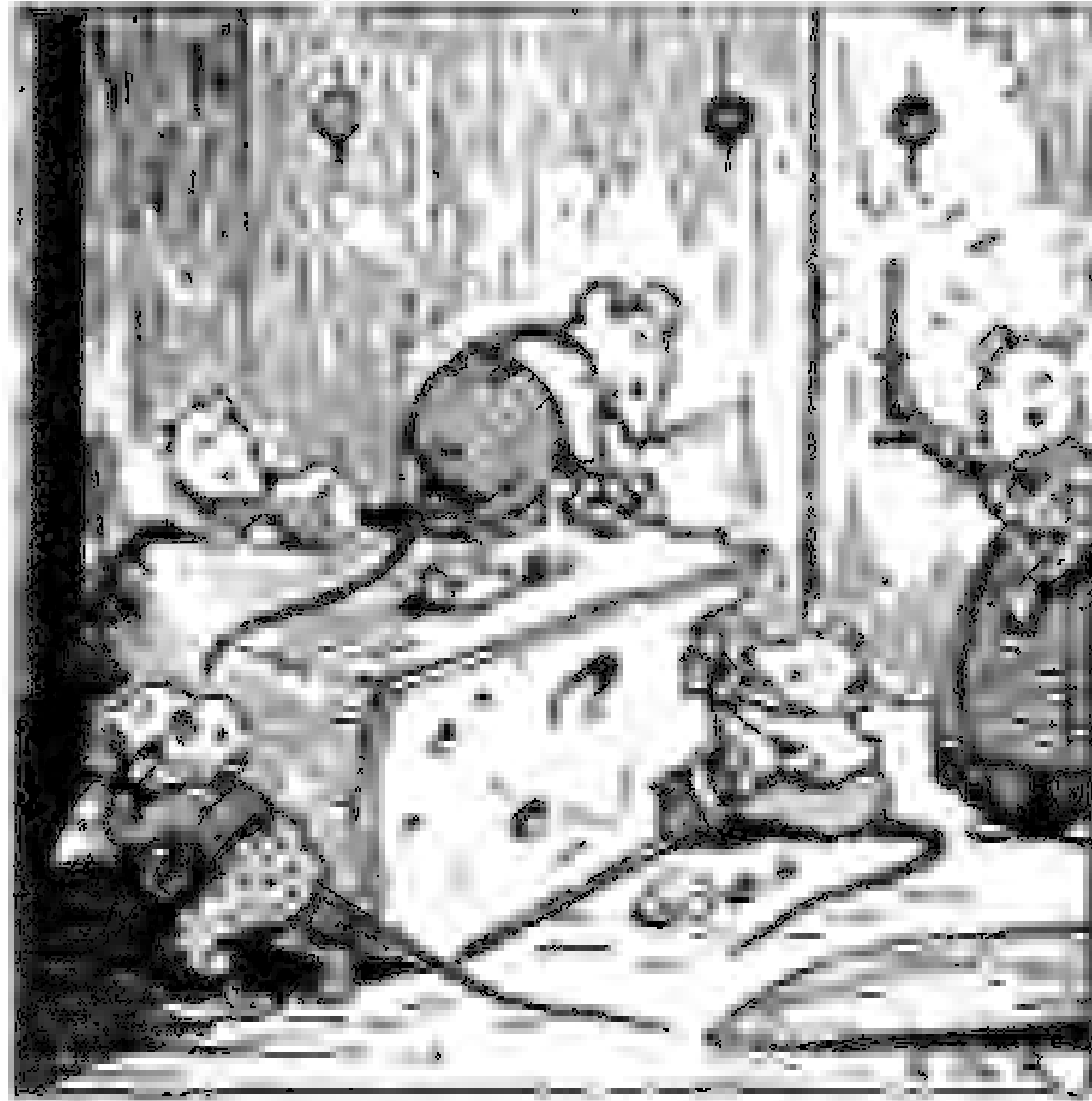
12. In een van de bedjes lag een ziek muizenjongetje. "Zie je nu wel, hoe ziek 't arme kind is?" zuchtte het moedertje. "Och, och, had ik maar 'n stukje kaas voor hem, dan zou hij wel gauw beter zijn, zegt de dokter. Maar de houthakkersvrouw bergt de kaas in 'n dekschaaltje en daarom kunnen we er niet bij. Ach, zou jij ons niet kunnen helpen?" — "Ik zal er eens over nadenken," zei Elsje

13. Het muizenvrouwtje lichtte Klaja nu weer bij naar haar bedje en de volgende morgen al héél vroeg, terwijl de houthakker en z'n vrouw nog sliepen, sloop Klaja gauw naar haar vriendje, Mr. Prik, en vroeg hem om raad. "Weet je wat", zei die bij, toen Klaja alles verteld had, "ik kom straksjes wel in de vensterbank zitten. Je let dan maar eens op, wat er gebeuren zal."

14. Toen de houthakkersvrouw die morgen de boterhammen gesneden had, ging ze, als gewoonlijk, naar de kast om kaas te halen. Juist toen ze 't dekschaaltje in haar handen had, kwam Mr. Prik te voorschijn, zette zich op de hand van de vrouw en ...... au! au! rinkeldekinkel. Daar viel het dekschaaltje in duizend stukken op de grond.

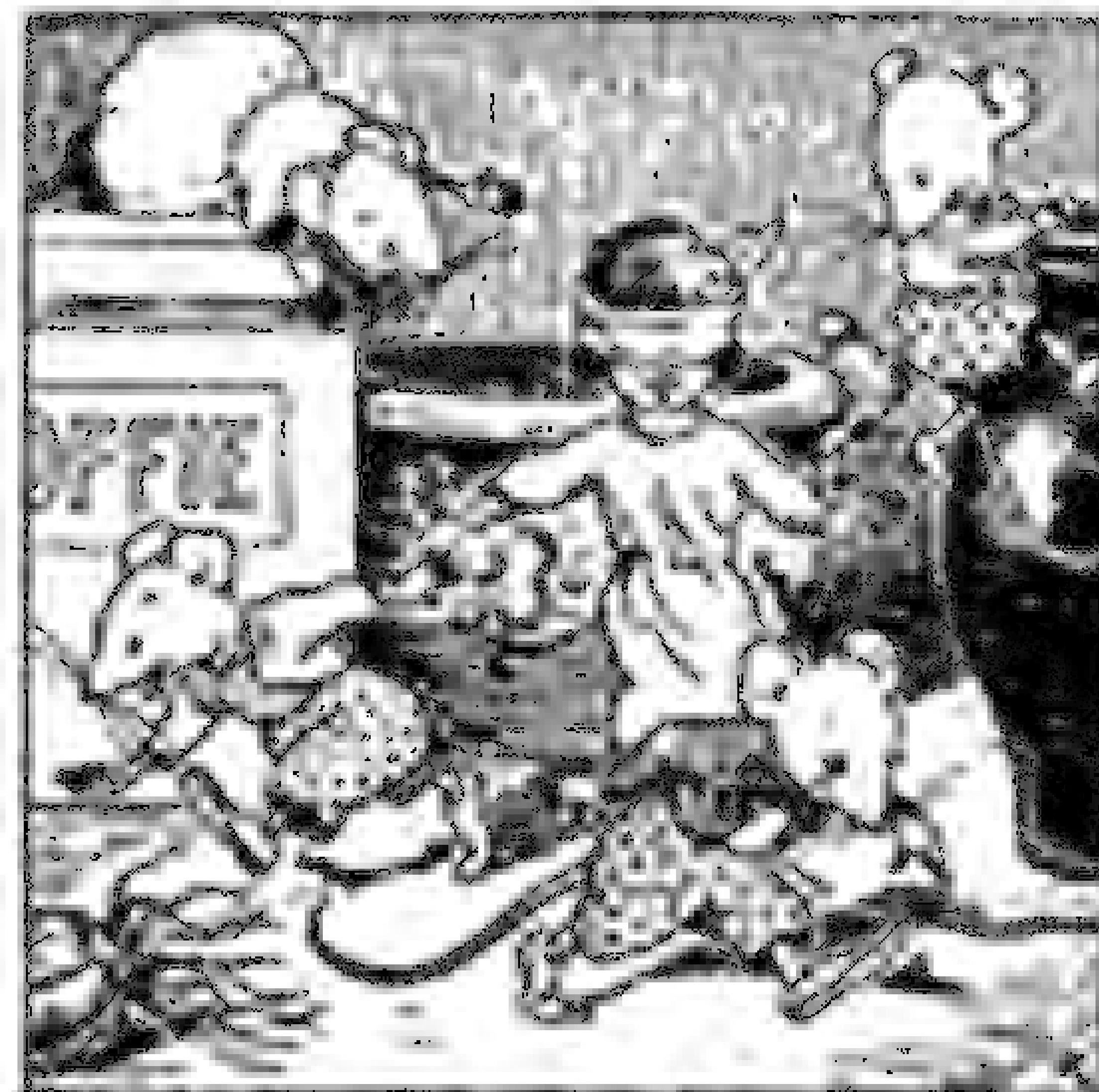

15. Als de boterbakkersvrouw nu maar vermoed had, wat 'n allemaal strook dat was van de kip, zou ze haar kaas wel beter opgeborgen hebben. Maar ze legde de hele homp zo maar open en bloot in de kast. Nu 's nachts trok vader Langsnuit er met z'n hele muizenfamilie op uit! Jongens, wat 'n feest! Hele klodders werden afgeknaagd en naar de muizenwoning gesleept!

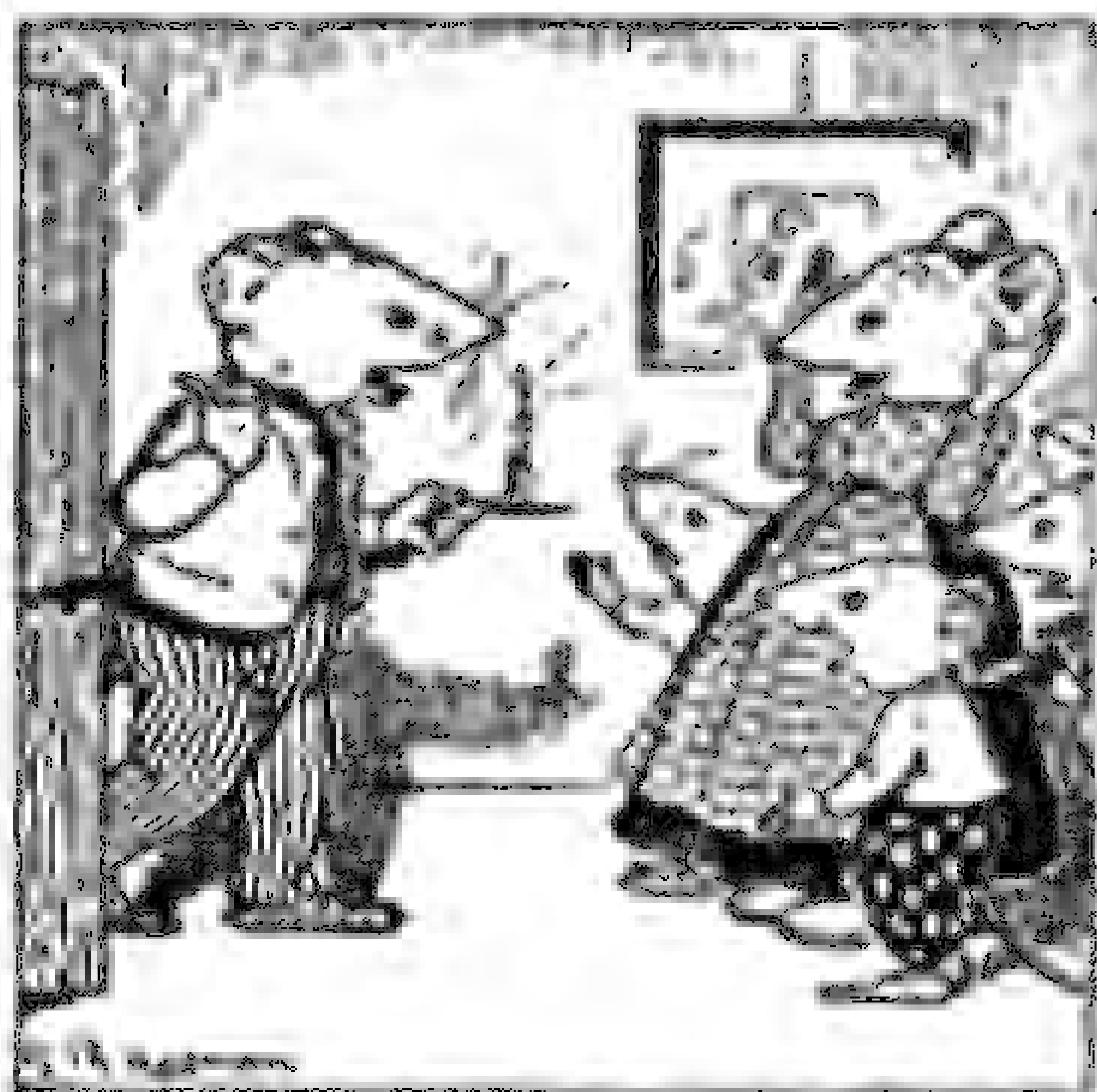
16. De boterbakkersvrouw zette 'n paar ogen op als theekopjes, toen ze de andere morgen het afgeknaagde overschotje van haar kaas vond. Maar 's nachts, toen de boterbakker en z'n vrouw allang sliepen, stond Flapje op en sloop stilletjes naar haar zieke vriendje. Na die tijd, dank zij de kaas, al heel snel opgeknapt.

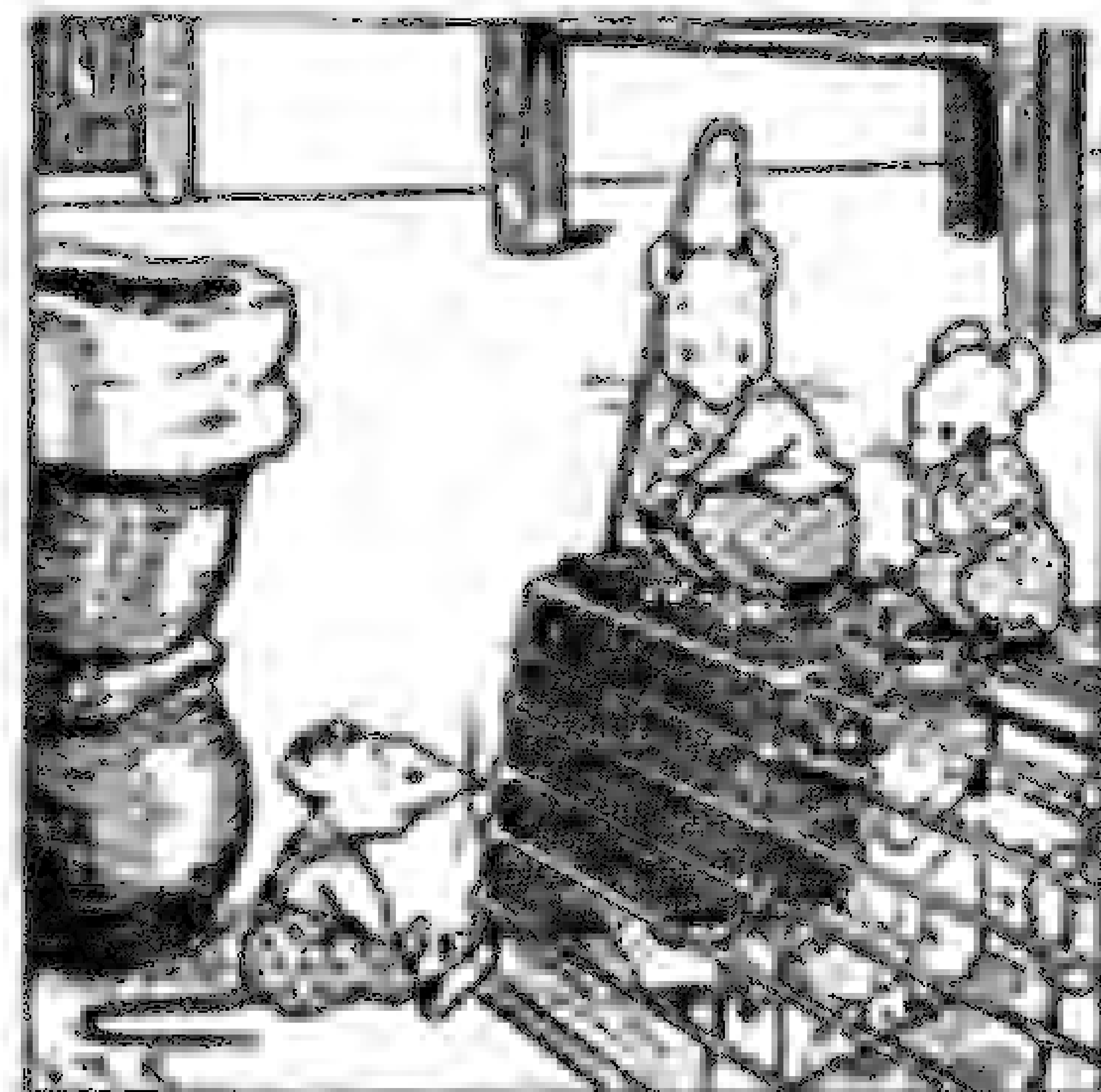

17. Van nu af aan bracht ze Fransje, zo heette het muisje, elke nacht een bezoek en bleef dan een poosje aan zijn bedje zitten praten, of zij speelde met tarwekorreltjes. Maar je begrijpt dat dat alles héél stilletjes moest gebeuren, want stel je voor, als de kruidenier of z'n vrouw er achter kwamen!

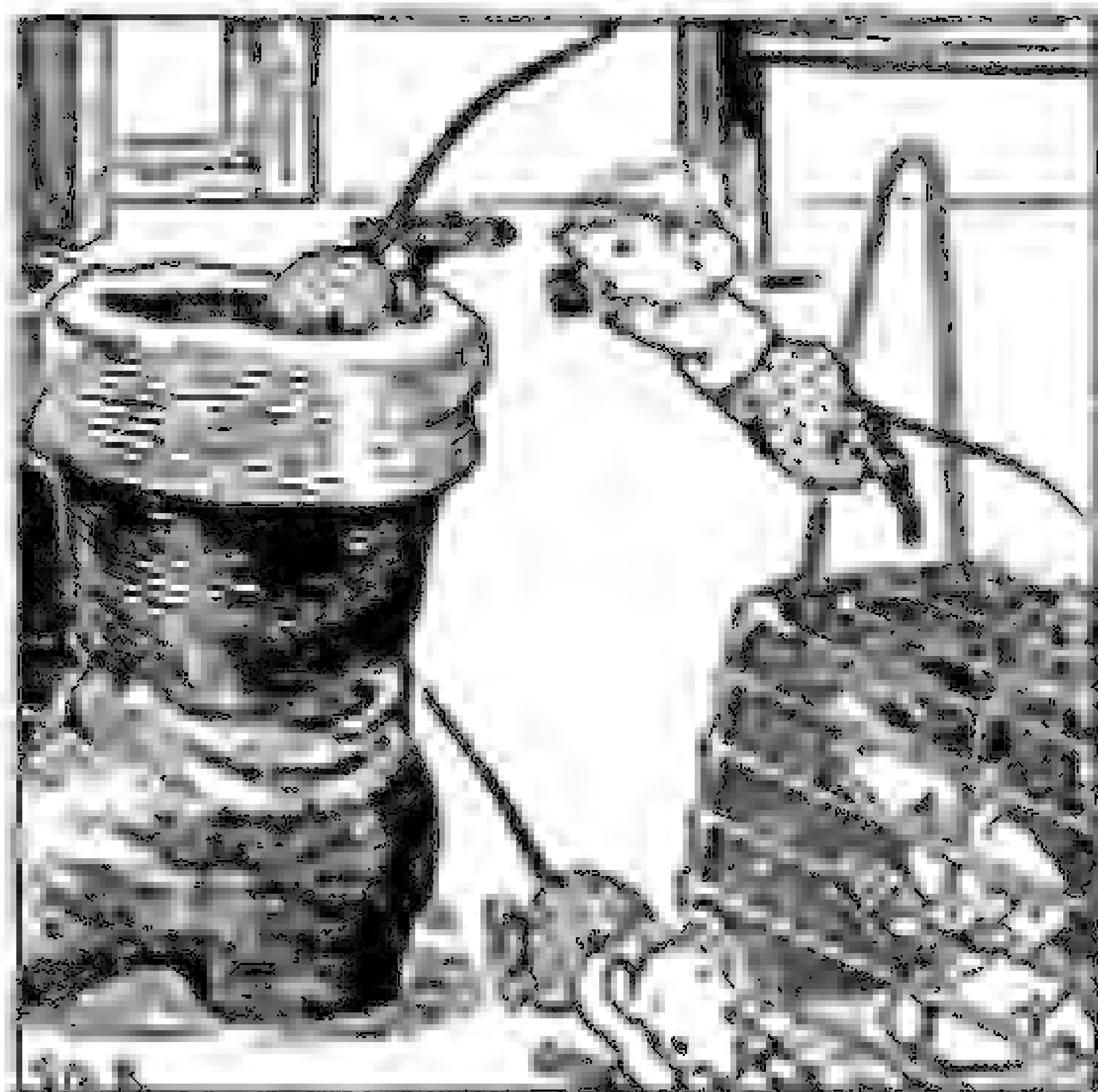
18. Toen Fransje helemaal beter was, gaf moeder Langstaart een gezellig nachtfeestje. Ze had tarwekoekjes met kaaskorreltjes gebakken en na het eten deden de kinderen allerlei spelletjes onderin de provisiekast.
Maar o wee, door het lawaai dat ze maakten werd de kruidenier wakker... en wat hij zag... ja, dat zal spoedig blijken!

19. Eindelijk moesten de muizenkinderen naar bed en Elsje nam afscheid. Maar ze was nog geen tien tellen weg, of er klonk een harde klap. "O ... Elsje!" gilde juffrouw Langstaart. Vader holde weg om te zien, wat er gebeurd was en kwam lateen alleen terug. "Ze zit in 'n val!" hijgde hij, "die moet daar nog maar net neergezet zijn!" Wat een verslagenheid bij de muisjes!

20. "We kunnen het kind niet aan haar lot overlaten", besloot vader. Met Fransje en Spits, z'n twee dapperste jongens, trok hij er dadelijk op uit. De hele nacht bleven ze wacht bij de muizenval en spraken Elsje moed in, totdat ze in slaap viel. En toen de dag aanbrak, zaten ze nog steeds te piekeren over middelen om hun vriendinnetje te helpen.

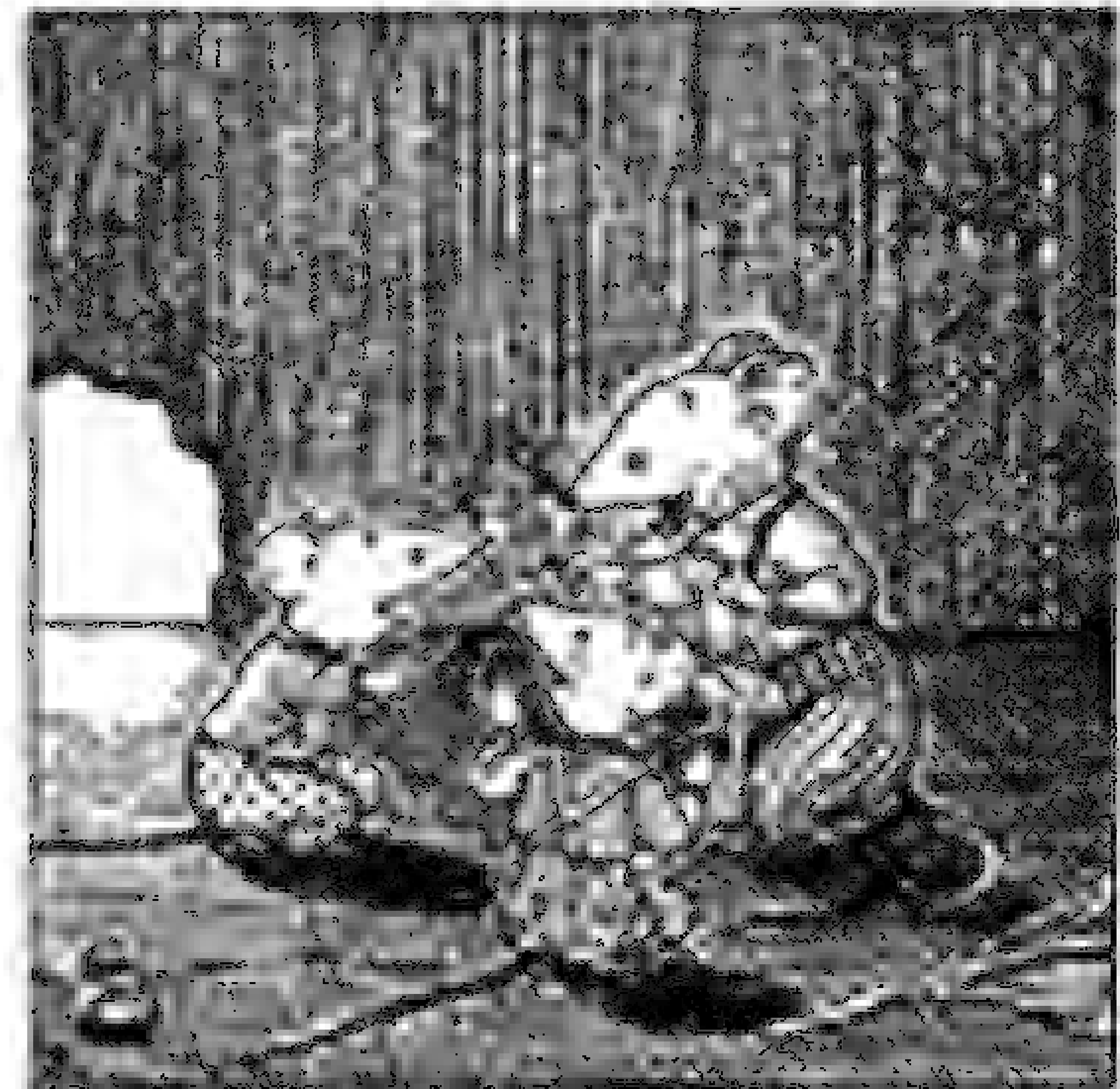

21. Pie-le-lep! Daar ging opeens de keukendeur open. Fientje, die op de grond zat, kon nog net het gaatje bereiken, maar vader en Spits wipten in een grote laars, die vlakbij stond. — Het was de houthakker. "Als zo", zei hij, terwijl hij Kleje uit de val haalde, "ik zo, bij de kaasdieven op visite geweest? Wijs me dan maar eens gauw, waar ze wonen!"

22. Maar Kleje wilde volstrekt haar vriendjes niet verraden. "Dat zeg ik niet!" huilde ze. Nu stopte de houthakker haar in een doos en bond die stevig dicht. "Zieza", zei hij grinnikend, "je komt er niet uit vóór je me zegt, waar de muizen wonen! En geen eten of drinken krijg je! Ik zal je leren, met de dieven onder één hoedje te spelen!"

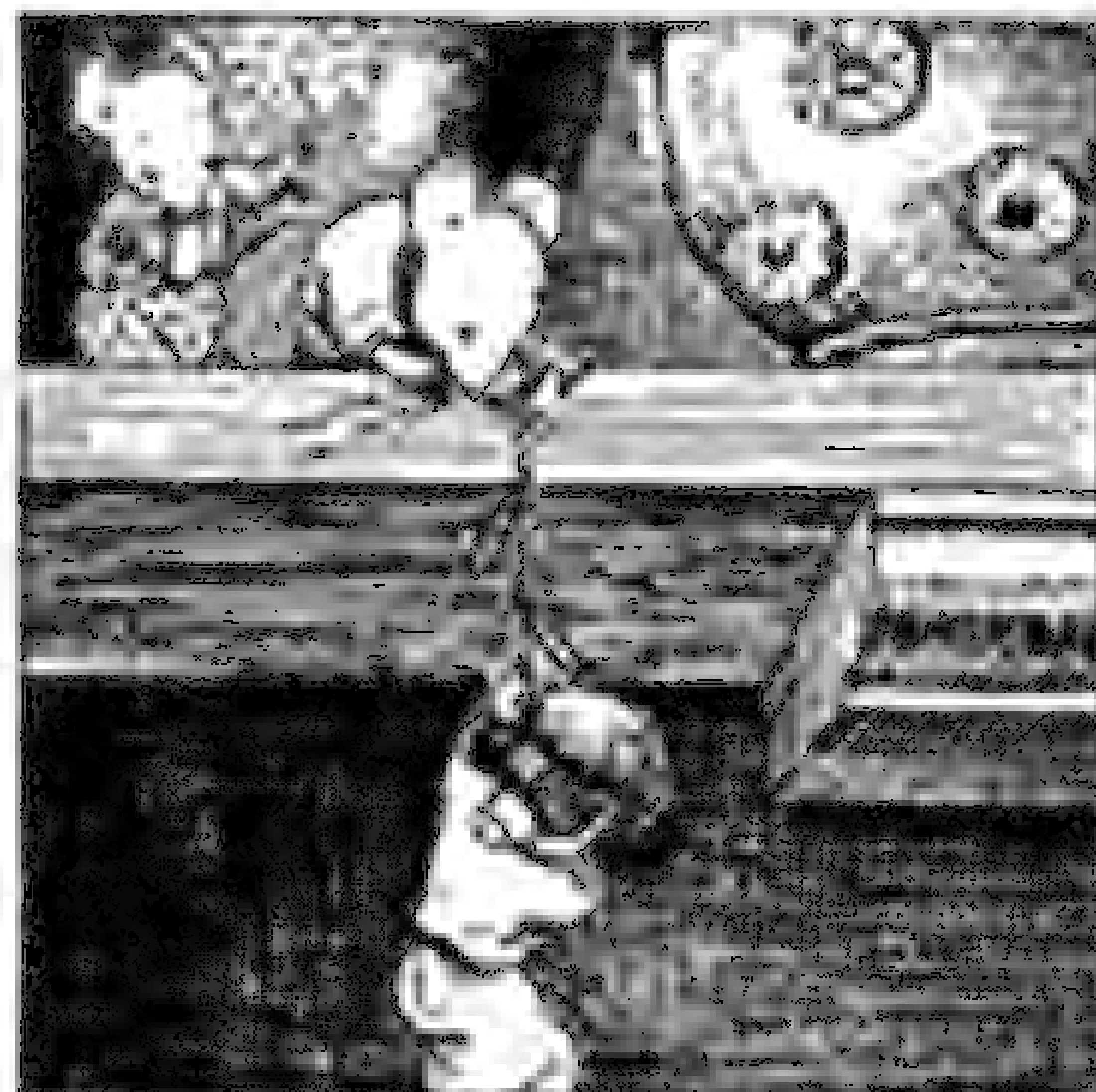

23. De houthakker zette de doos op een plaats en wilde zijn laarzen gaan poetsen. Maar, o schrik! Met dat hij z'n hand in de eerste laars stak, sprongen wip! wip! de twee muizen er uit. Met 'n schreeuw van schrik slingerde de houthakker de laars van zich af, maar Vader Langstaart en Spits waren al door het muizengaatje verdwenen!

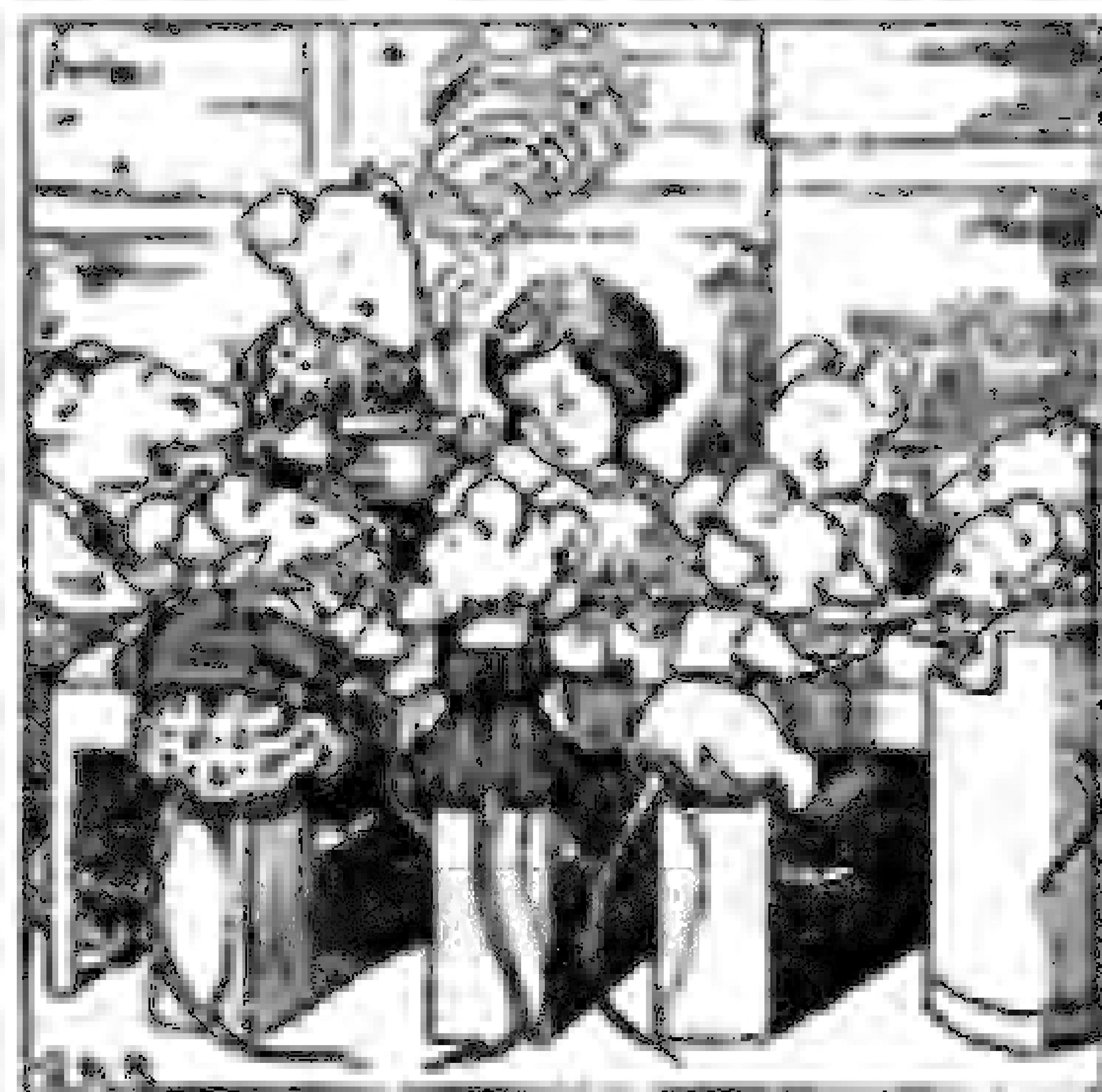
24. In de donkere ruimte achter het houten beschot zat Fronsje hen op te wachten. Met z'n drieën overlegden ze nu, hoe ze Elsje zouden helpen. "Ik knaag het touwtje door", zei Spits. "En hoe krijgen we dan het deksel er af?" zei Vader. "Neen, we moeten vannacht een gat in de doos knagen, dan kan ze er zo uitkruipen!" Dat was dus afgesproken.

25. Midden in de nacht klauterden Vader Langstaart en z'n twee jongens op het plankje, waarop de doos stond en begonnen het gat te knagen. Het was geen gemakkelijk karwei, maar eindelijk was het gat zo groot, dat Kisje er door kon. Maar — hoe moest ze nu van die hoge plank naar beneden komen? Want ze had geen scherpe nageltjes, zoals de muizen.

26. Spits wist raad. Op een stoel had hij de kousen van de boekhoudersvrouw ontdekt. Hij rafelde een er van helemaal uit, knoopte in de zo verkregen draad een aantal lussen en maakte hem vast aan een spijkertje, dat in de plank zat. Kisje kon nu een voor een haar voeten in de lusjes zetten en zo naar beneden klimmen.

37. Spoedig zat ze nu veilig en wel bij de Langstaartjes aan tafel. De gruttenpap, die moeder Langstaart opdiste, smaakte fijn, en er werd hartelijk gelachen om de poetsen, die de koekbakker gebakken hadden. Maar toen Elsje de muisjes daar zo gezellig bij elkaar zag zitten, dacht ze opeens weer aan haar mama en begon heel erg te huilen.

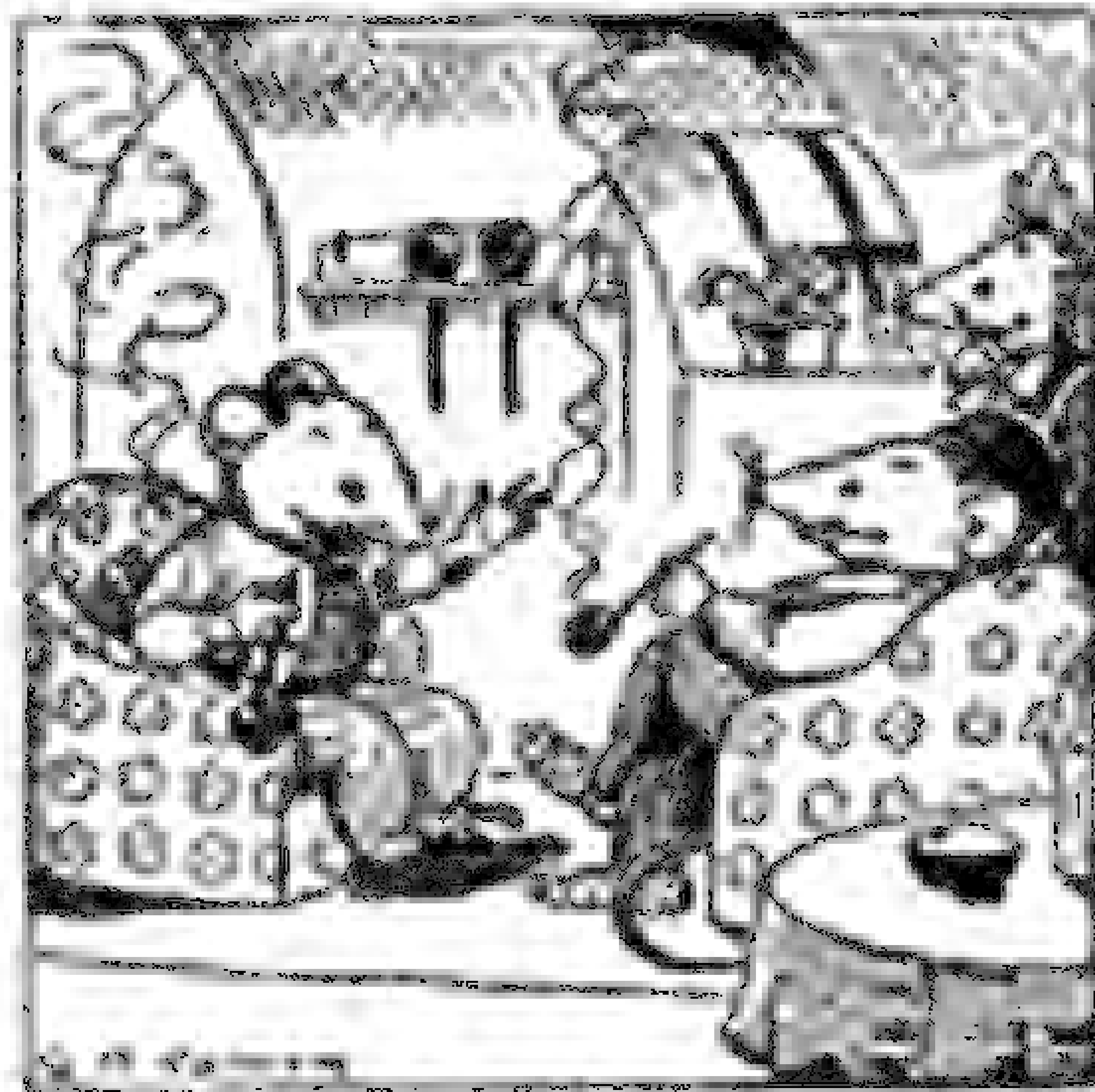
38. "Weet je wat?" zei vader Langstaart. "Ik breng je morgen bij m'n neef Dikmuis, de veldmuis. Die zal er vast wel raad op weten, om je moeder terug te vinden." — Zo gezegd, zo gedaan. De volgende morgen, na een hartelijk afscheid, trokken vader Langstaart en Elsje er op uit. Het was een verre tocht, maar de zon scheen heerlijk en de bloemen geurden langs het pad.

29. Vroeg in de middag bereikten ze het korenveld van neef Dikmoet. Door de dichte halmen, die voor Keesje zo hoog leken als voor ons boomstammen, baanden ze zich een weg. Neef Dikmoet stond juist voor de deur een luchtje te scheppen. "Wat heb ik van m'n leven!" piepte hij. Hij klapte met z'n voorpootjes; 't volgend ogenblik vloog de deur open, en ...

30. Tien ondeugende rakkers van veldmuizen-jongens kwamen naar buiten gestormd en renden de gasten tegemoet. Ook moeder Dikmoet verscheen op de drempel. Er kwam aan 't vertellen geen eind. Vader Langstaart moest natuurlijk blijven eten en een pijpje roken, dan konden ze de hele zaak eens op hun gemak samen bepraten.

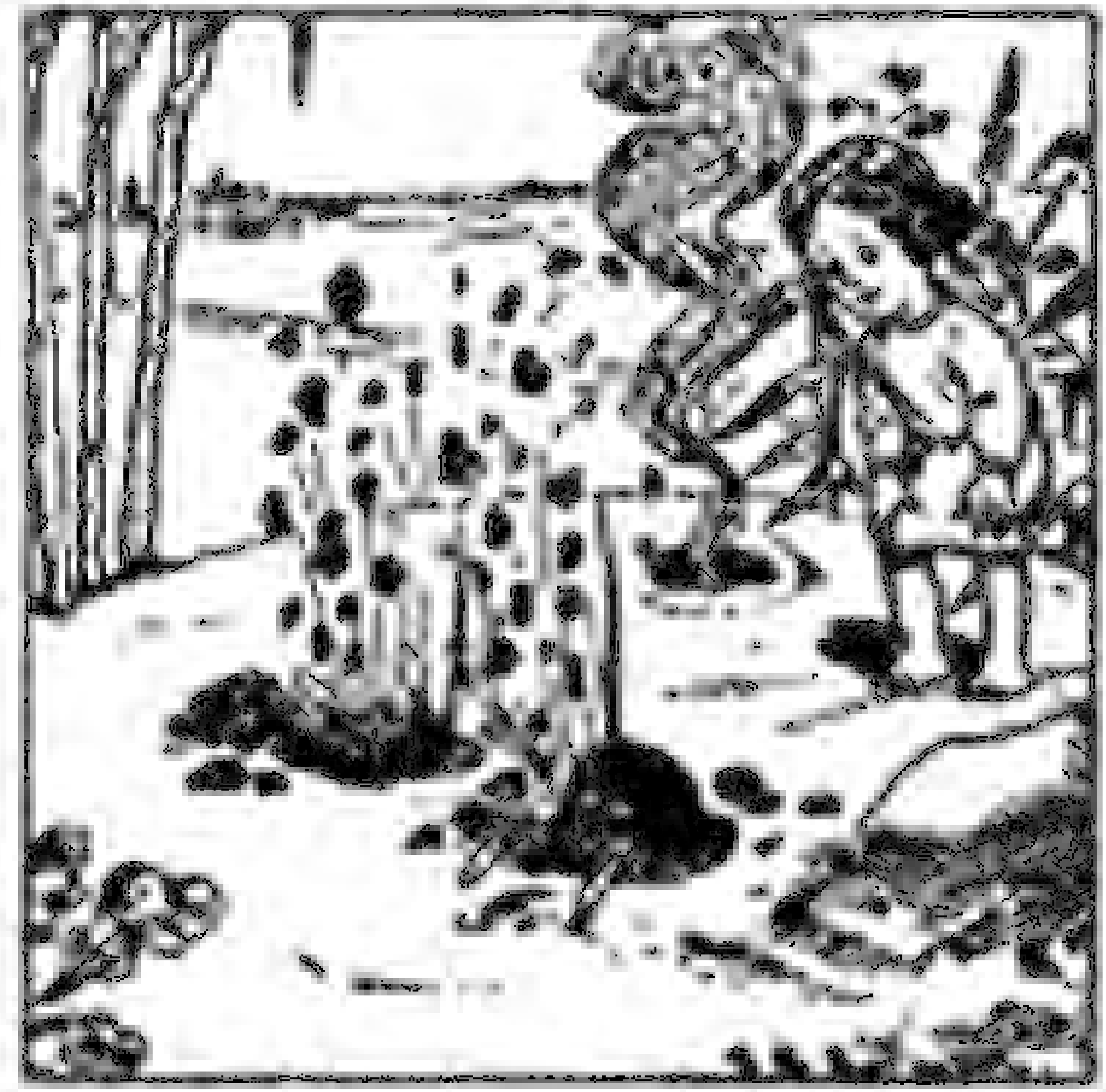

41. "Het treft bijzonder", zei Sint, toen de Beren en het oom gezellig bij elkaar zaten. "Dat ik volgende week naar het land, naar de kabouterkoning moet, om zo'n belasting te betalen. Na die kabouterkoning zal er niet meer zijn nodig. Laat het kind dan hier, dan zal ik het meenemen". Toen dit was afgesproken, vertrok vader Langstaart, daar Klaje en al de Bikkema-ken nagewuifd.

42. Maar alles was heel anders afgelopen, dan Klaje zich voorgesteld had. Een paar dagen later moest de familie Blikbeen naar het bos om nieuwe voorraad in te slaan. Klaje moest met twee van de jongens op 't huis passen. Maar ze moesten buiten blijven. Vader deed de voordeur op slot. "Want", zei hij "anders halen jullie daarbinnen alles overhoop!"

33. Nadat de kinderen een poosje over de deur gepraat hadden, gingen ze eens 'n kijkje nemen boven op de heuvel, waarin het Dikmartenhuis uitgegraven was. "Kijk! Een schoorsteen!" riep Knabbelsnoet opeens. "er komt rook uit!" — "Die is vast van ons huis!" zei Kunigunde. "Weet je wat, we moeten hier recht naar beneden een gat graven, dan komen we toch in huis!"

34. Kleje vond het echt niet goed. Maar daar stoorden de bengels zich niet aan: ze begonnen te graven, dat de kluiten Kleje om de oren vlogen. "Hoera! ik ben er!" juichte Kunigunde opeens, en holderdebolder buitelden ze allebei omlaag. Maar toen verstijfden ze bijna van schrik. Want ze waren niet in hun eigen huis maar in het huis van de Mol!

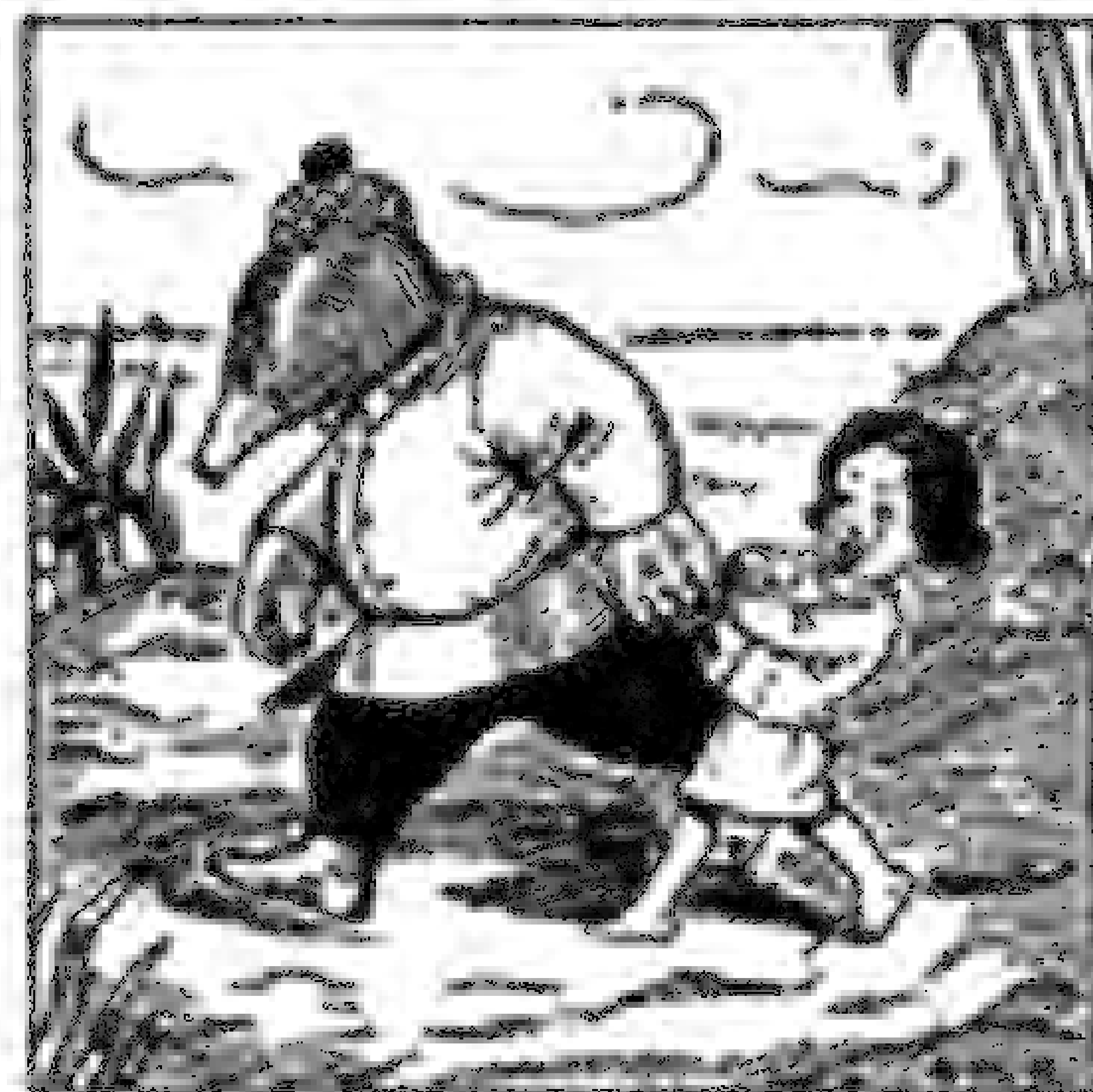

35. 'Ha, wat een griezelig beest was dat! Hij zat midden tussen z'n potten met melkerschammen, engerlingengehakt en wurmensnoeren, en slobberde alles zo maar kokend en wel naar binnen. En wat 'n nagels had dat monster, en wat gluurde hij hen met z'n kleine, kippige oogjes vals aan! Nou maar, daar zou je nu heus kippenvel van krijgen!'

36. Gelukkig stond er 'n deur open, en zodra ze hun bezinning terug kregen, renden ze angstig piepend weg. Maar dat viel niets mee, in al die stikdonkere gangen van het mollenhol. Telkens stootten ze hun kop ergens tegen en altijd hoorden ze dat afschuwelijke beest achter zich! Maar gelukkig, daar was licht! Nog een paar sprongen, en ze waren in de buitenlucht!

37. Maar de mol gaf het nog niet op. Het werd een wilde jacht, om het heu-veltje heen. Klaje kroop angstig weg tussen een bosje bladeren. Als de mol háár nu maar niet zag, want ze kon niet zo hard lopen als de muizen! — Daar scheerde opeens een zwaluw vlak langs de grond. Knabbelsnoet en Knaagneus pakten elk een poot en — ze waren gered! "Dag Klaje! Zeg 't aan Moeder!" riepen ze nog.

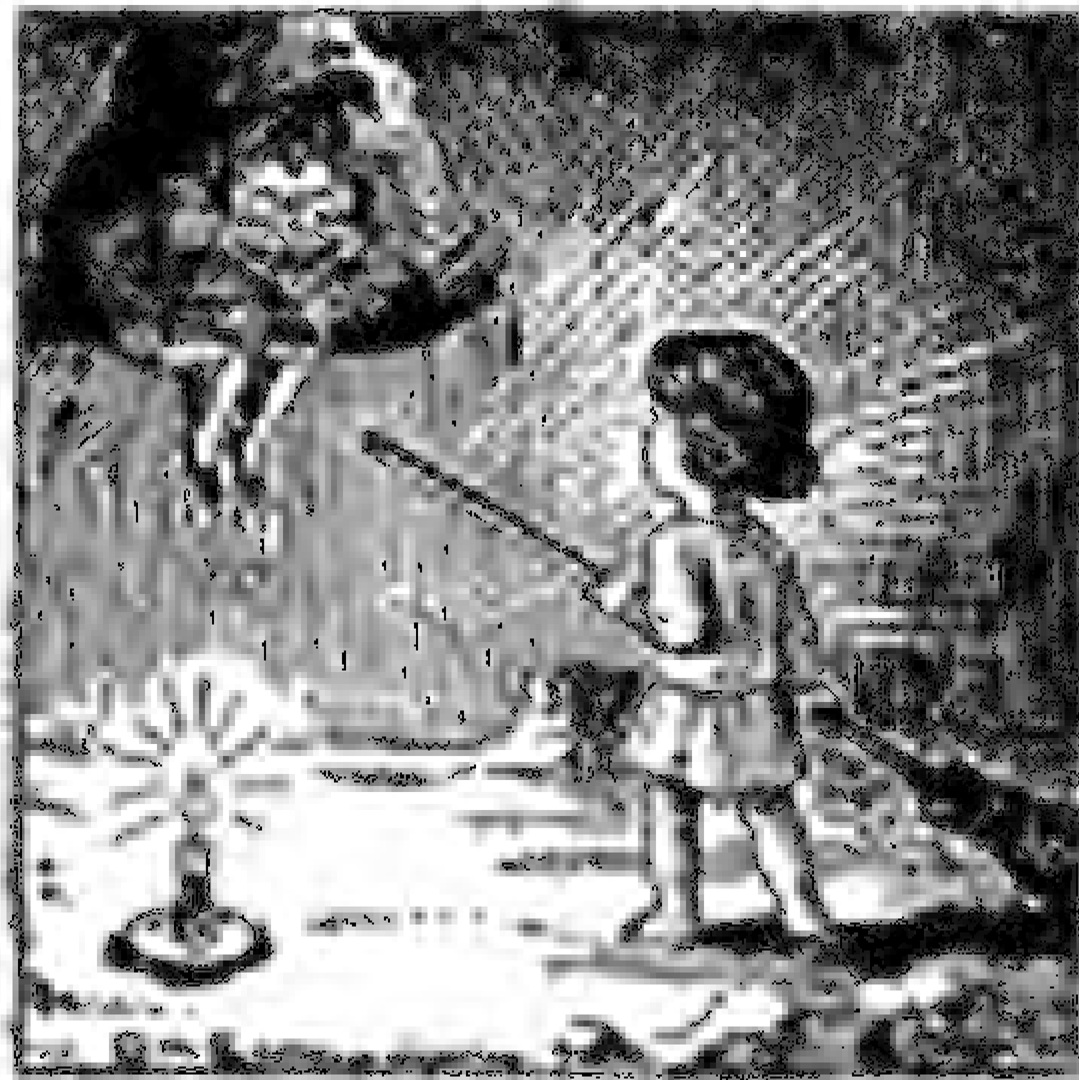
38. "Is daar nog iemand?" riep de mol. Klaje gaf geen kik. O wee, daar had je 't al, de mol kwam regelrecht op haar schuilplaats af, greep haar bij de hand en sleurde haar mee. "Wat een lief dienstmeisje heb ik nu!" riep het monster uit. "En wat ben ik een deftig heer!" In het hol gekomen, deed hij de deur stevig op slot en duwde Klaje een grote bezem in de hand.

39. "Vegen!" zei hij. "Vegen!" En zo moest het arme kind dag in dag uit de lange, donkere gangen van het mollenhol vegen. En de mol snuffelde overal alle gangen na om te zien, of er geen vuil was blijven liggen. Aan weglopen viel niet te denken, want de mol hield de deur steeds zorgvuldig gesloten en droeg de sleutel altijd bij zich.

40. Gelukkig was er één gang, die aan de slootkant uitkwam. Daar moest Elsje altijd water halen. En daar, aan de uitgang, was haar liefste plekje, waar ze vaak lang zat te turen of er geen hulp kwam. Want ook hier was geen denken aan ontsnappen: van boven en opzij was niets dan de steile, gladde oever, en aan haar voeten de brede watervlakte.

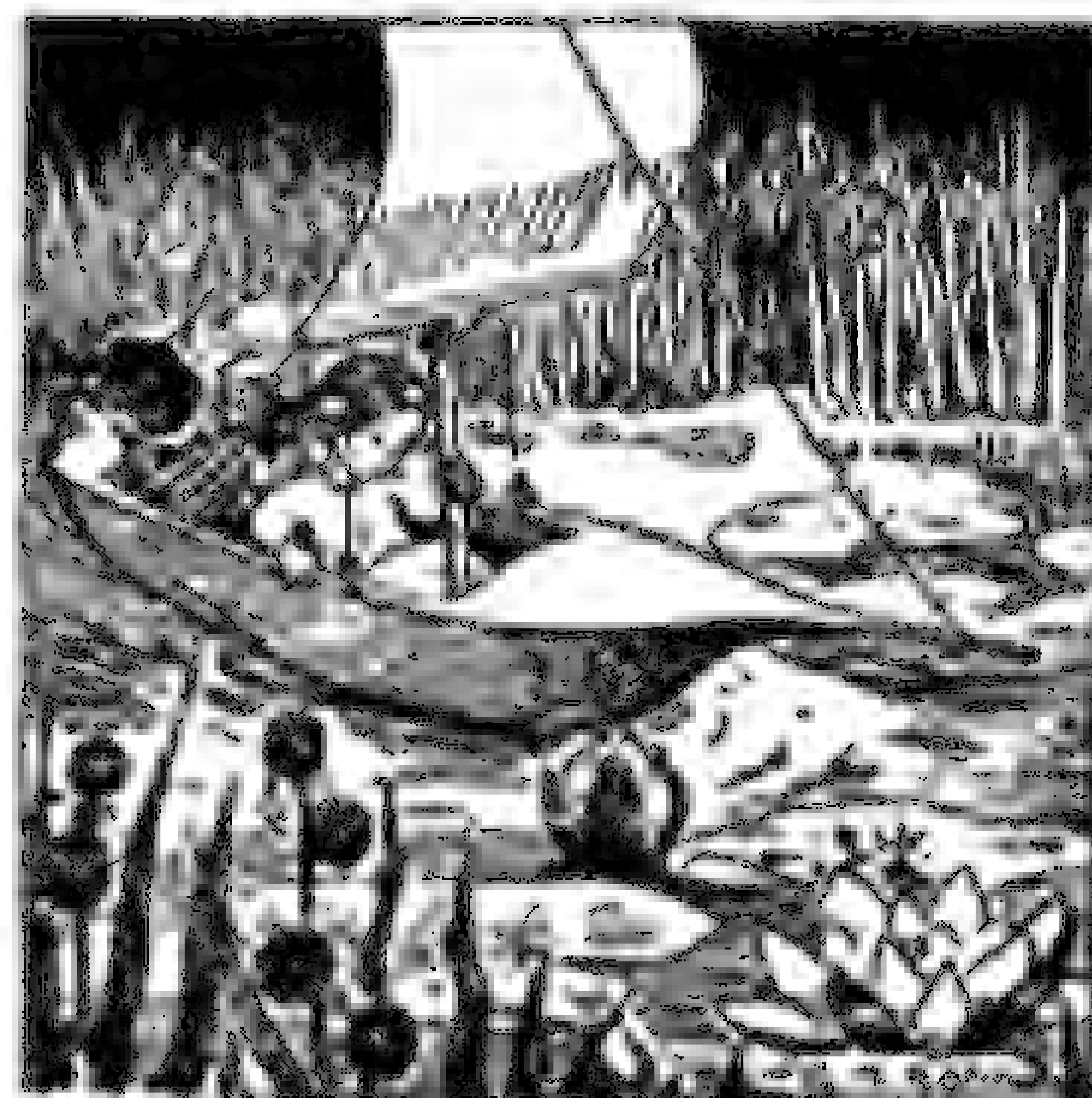

41. Op zekere dag, toen ze weer met de zware bezem liep te zwengen, hoorde ze achter zich een spottend stemmetje. "Ei, ei, moet het lieve feeënkindje voor dienstmeisje spelen? Pas op, dat je je blanke handjes niet bederft!" Elsje keek om. In een gat in de muur zat een ondeugende, boosaardige dwerg, die spottend z'n tong naar haar uitstak.

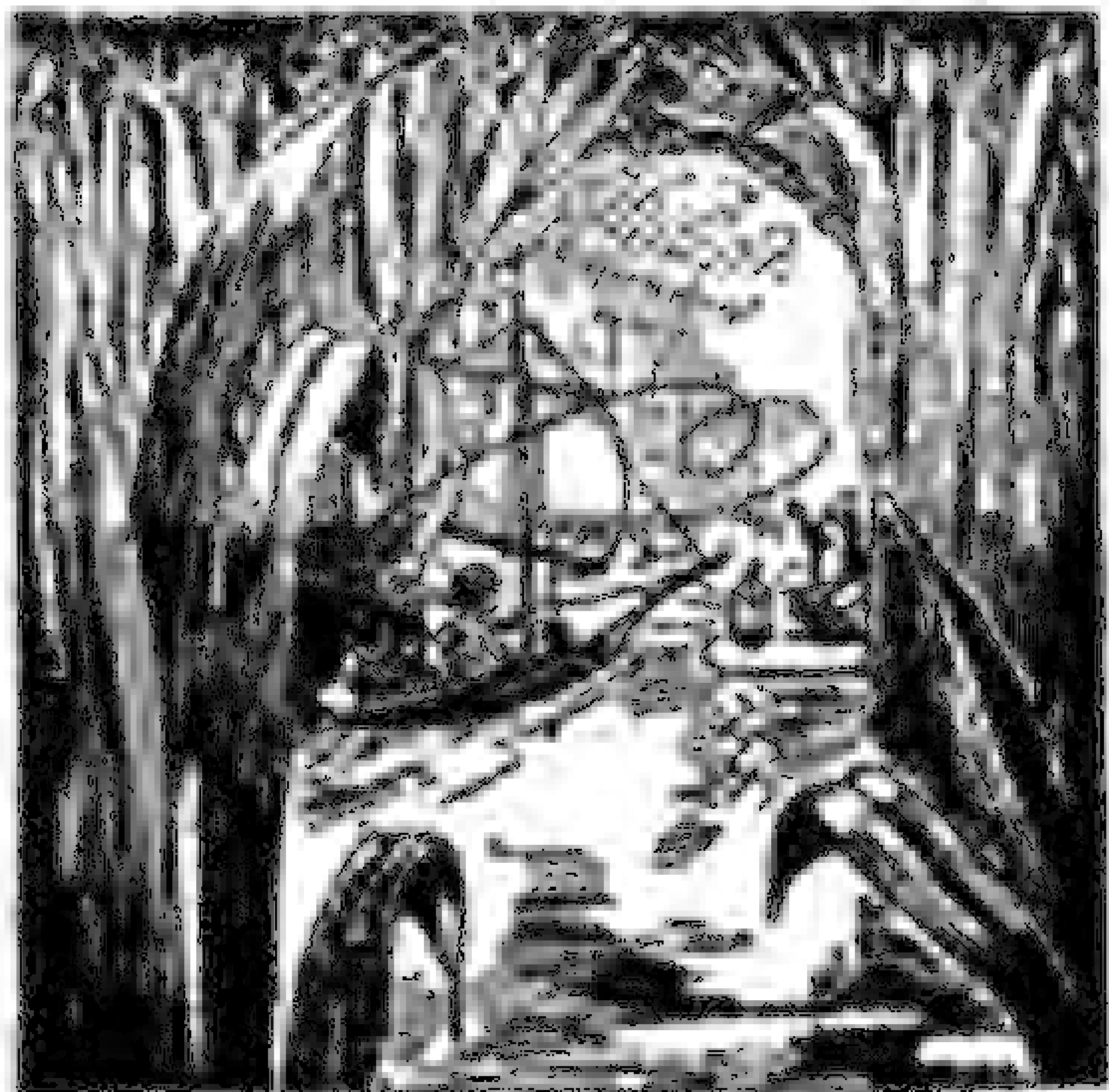
42. "Ga je weg, lelijkerd!" riep Elsje, en, woedend en angstig tegelijk, duwde ze de dwerg haar bezem midden in z'n gezicht. "O, o, o, mevrouw, je maakt me dood!" jammerde de dwerg. Hij maakte een lawaai, dat horen en zien verging en was meteen spoorloos verdwenen.

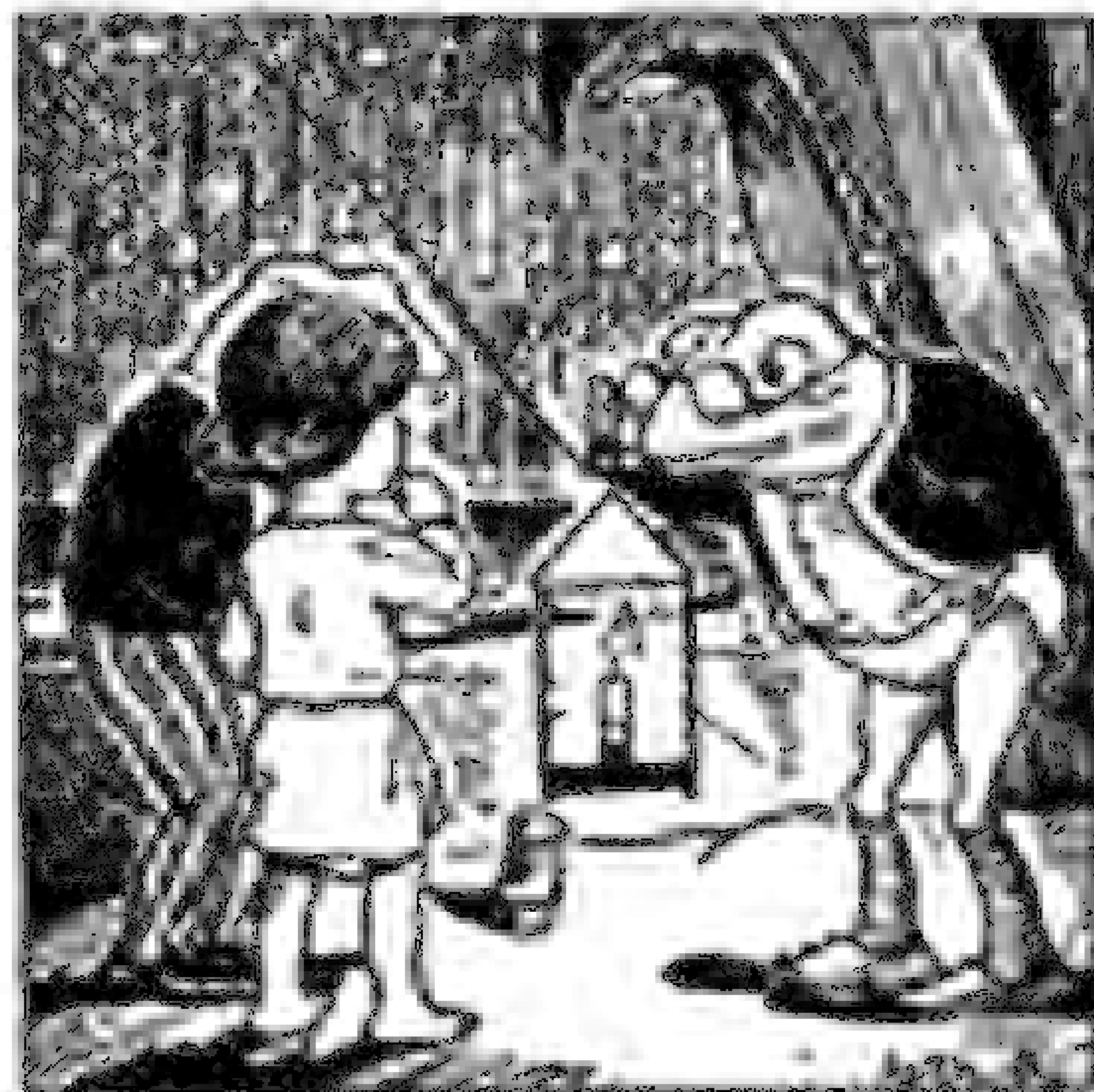

43. "Moeten ze me nu nog in m'n ongeluk bespotten ook!" zuchtte Elsje, en veegde verder, tot ze bij de uitgang aan het water kwam. Daar zat, op z'n dooie gemakje, een vreemdsoortig heerschap. "Ik ben Jeremias, de kikker", zei hij. "Ik ben gekomen, om je te helpen. Ik heb wel gezien, dat de mol je pakte. Maak maar, dat je vannacht bij 't opkomen van de maan weer hier bent!"

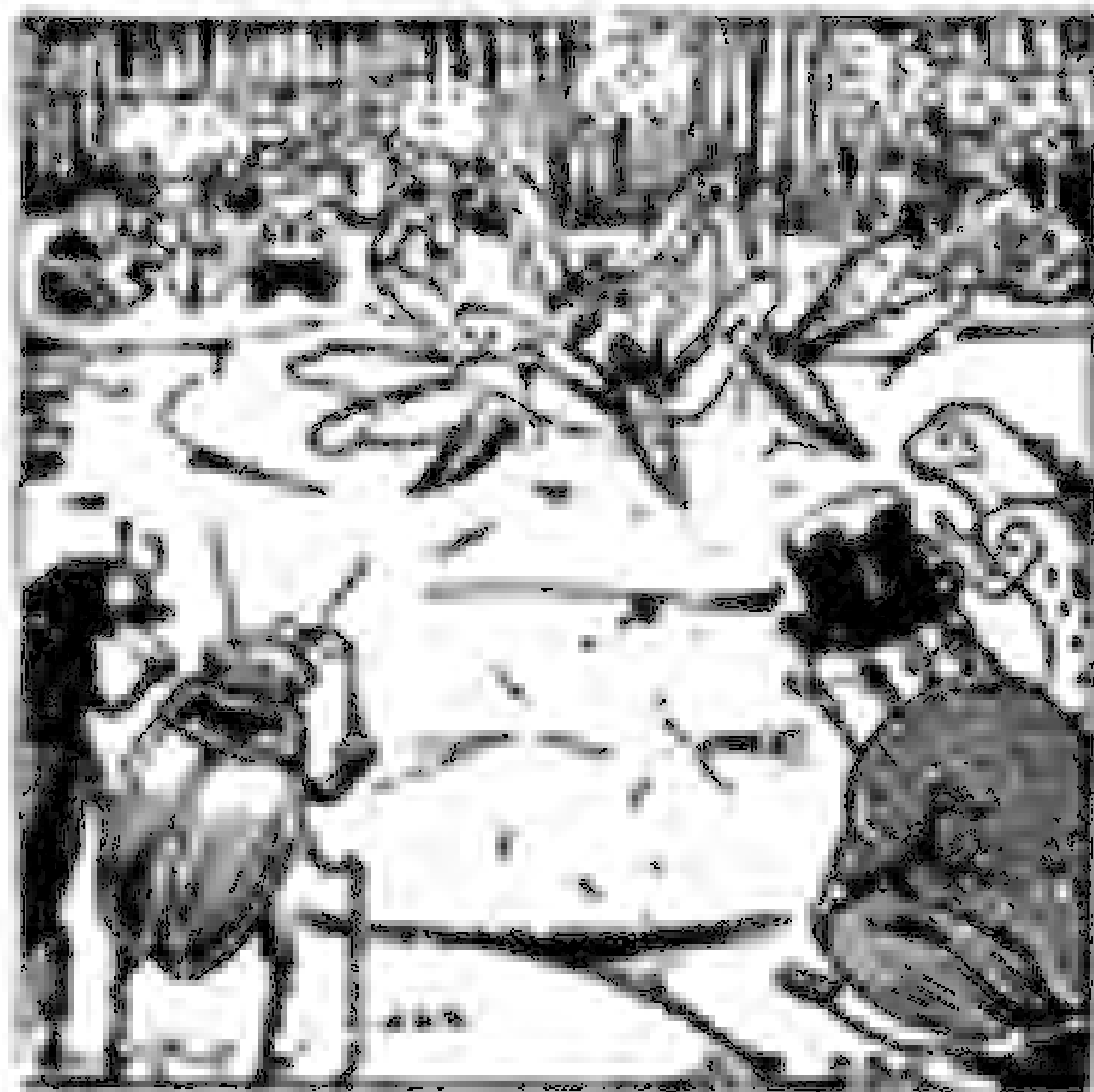
44. Die nacht, toen de mol sliep, stond Elsje op en sloop naar de waterkant. Daar zat Jeremias al met 'n mooi zeilbootje op haar te wachten. "Dit is het jacht van Z. M. Horkebort XIII, de kikkerkoning", zei hij. "Stap maar gauw in!" Jeremias zette zich aan 't roer, en spoedig schoten ze voort in de stille nacht, tussen waterlelies en plompebloemen door.

43. Plotseling stuurde Jeremias het bootje met een zwaai in een smalle rivier tussen de bomen. Aan het eind daarvan was een hoge, hel verlichte poort. "Dit is het paleis van de kikkerkoning", zei Jeremias. Tegelijk kwam er een oude kikkerlakei met een grote lantaarn te voorschijn. Hij maakte het bootje vast met de tros, die Jeremias hem toewierp.

44. "Zo, zo, is dat nu dat feeënkind, waar je van sprak?" gromde de lakei, terwijl hij zijn lantaarn oplichtte. "Ze ziet er anders niet naar uit! In mijn tijd had elk behoorlijk feeënkind twee vleugels en een sterretje. Ja, ja, we beleven rare tijden tegenwoordig! Enfin, 't zal wel zo moeten zijn: loop maar door!"

47. Ze gingen om de hoek en ... en, neen maar, wat een prachtig schouwspel zag Klaje nu! Op een groot veld van waterlelies, in 't rond verlicht door stukjes vermolmd hout, zweefden libellen zingend rond op de maat van de muziek. Kevers, kikkers, waterratten en salamanders waren te gast. "Kijk, daar ginds in 't hoekje zit de koning", zei Jeremias, "daar moeten we naar toe!"

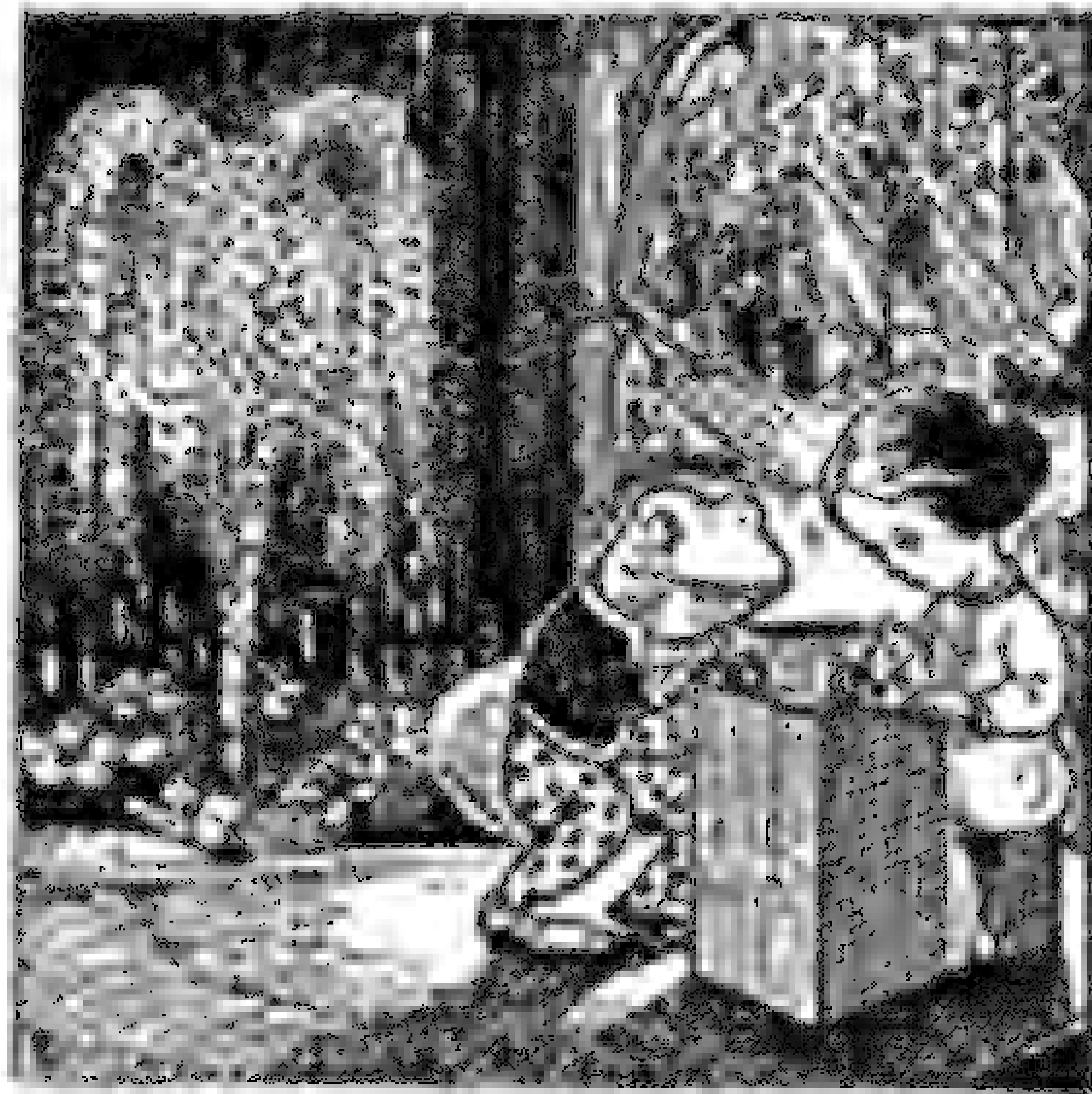
48. "Maak je maar niet ongerust; ik heb hem al over je gesproken", voegde Jeremias er aan toe. Maar och, wat was Klaje verlegen, toen ze nu daar het waterlelieveld moest oversteken en al die deftige gasten haar met nieuwsgierige ogen aanstaarden! Ze was blij, toen ze eindelijk voor de koning stond! "Hier is het meisje, Sire," zei Jeremias.

49. Vervolgens maakte hij een diepe buiging en verdween. Baron Kwaak, de enige minister van 't hele koninkrijk, bood Klaje beleefd zijn zitbankje aan, en nu vertelde Klaje wat er gebeurd was, en dat ze zo graag naar de kabouterkoning wilde. Springbroek en Huppelaar, de twee koninklijke prinsen, luisterden vol belangstelling toe.

50. "Wel", zei koning Kwakbek. "Z.M. Langbaard, de kabouterkoning, is toevallig mijn beste vriend. Hij komt over drie dagen hier op bezoek. Je moet dus tot zolang maar geduld hebben". Intussen was het feest afgelopen en de gasten kwamen afscheid nemen van de koning. Een voor een kwamen ze een buiging maken, gaven hem een pootje en verdwenen tussen de biezen.

51. "Nu moet je eerst een briefje schrijven aan de familie Dibanoot", zei de koning, toen de gasten weg waren. "Anders maken ze zich ongerust over je". Prins Huppelaar bracht een lantaarntje en in de heldere maannacht schreef Elsje haar briefje, dat daarop door een kikkerbode werd weggebracht. Toen werd ze naar haar bedje gebracht: een hangmatje, uitgespannen tussen de biezen.

52. Wat lag Elsje daar heerlijk! De waterlelie's geurden, het riet ruiste en het nachtwindje wiegde haar zachtjes heen en weer. Maar in haar dromen was het alsof 't haar mama was, die voor haar zong en haar in slaap wiegde. . . Ze lag er daar, tot prins Huppelaar haar de volgende morgen kwam wekken.

53. Na het ontbijt zei Huppelaar: "Wil ik je nu m'n vaders koninkrijk eens laten zien?" "Graag", zei Kla-je, en zo gingen ze samen op weg. Het eerst kwamen ze aan de school van meester Kwak-maar-raak. Die was net aan de zangles bezig, want kikkers zijn erg muzikaal, zoals je weet. Nu, prins Huppelaar kwaakte dapper mee, want hij kende de liedjes allemaal op z'n duimpje.

54. Verder wandelende, kwamen ze bij een kikker, die bovenin een lisdodde zat. Vlak voor hem hing een touw over de sloot, waaraan een steen hing. "'t Is een wachtpost", zei Huppelaar. "Zo zijn er hier tien. Ziet hij een ooievaar of reiger, dan trekt hij aan dat korte touw, de steen plonst in de sloot en wij kunnen bijtijds maken, dat we wegkomen.""

53. "Dat is aardig bedacht", zei Elsje. Ze dwaalden nu steeds verder, totdat ze plotseling rookwolkjes zagen, die uit de biezen te voorschijn kwamen. Ze holden er naar binnen. En wat ze toen zagen... ja, schrik daar maar niet van, want het loopt toch allemaal op 't laatst goed af.

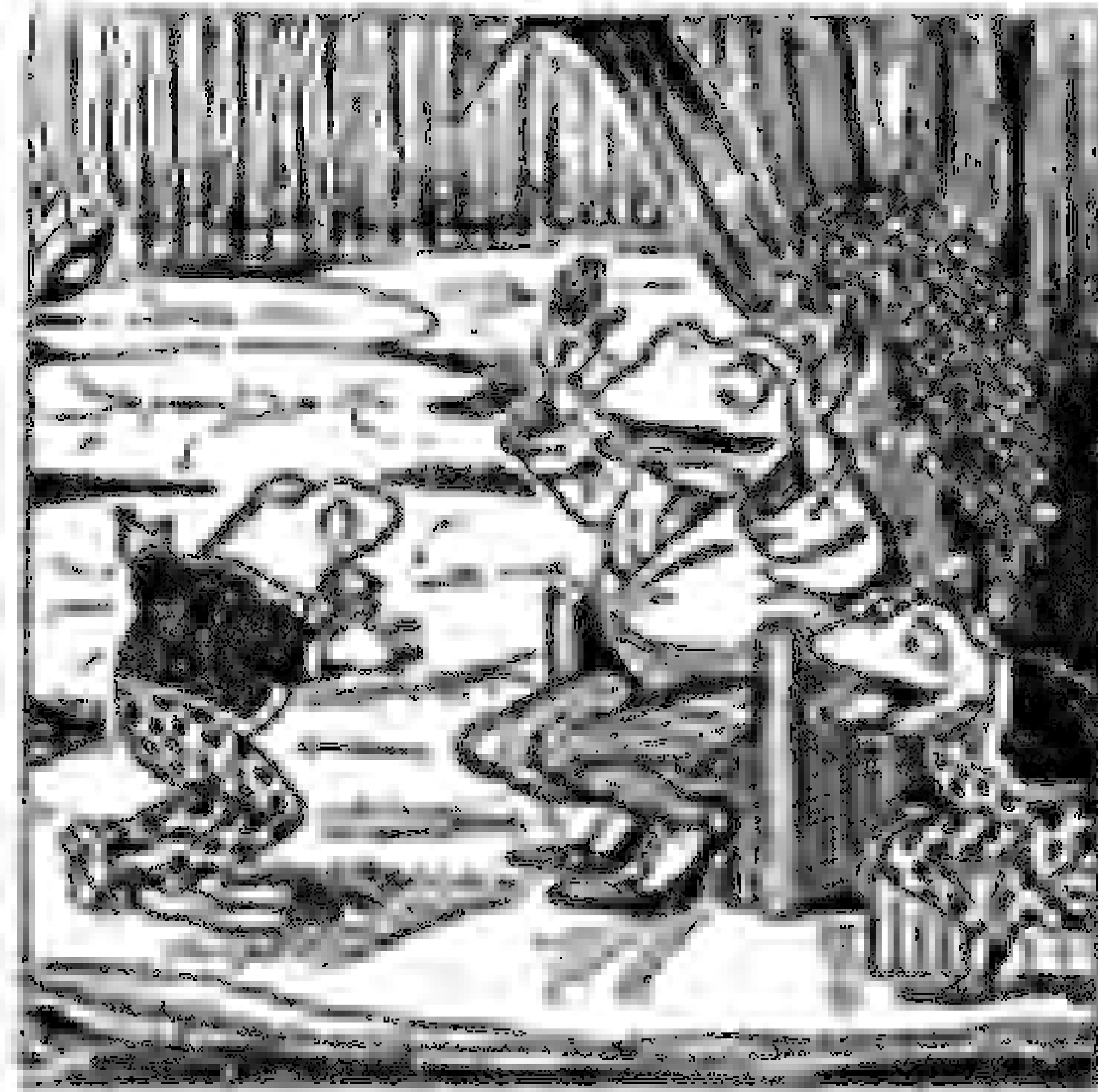
54. Daar zat een afschuwelijke oude heks, met lange grijze haren. Ze was bezig soep te koken van giftige scheerling-blâren. En ogen dat ze had! Om van te rillen! Aan haar grote handen had ze maar vier vingers, in plaats van vijf... En bij haar voeten zat de lelijke dwerg, die Elsje al in de gangen van de mol ontmoet had!

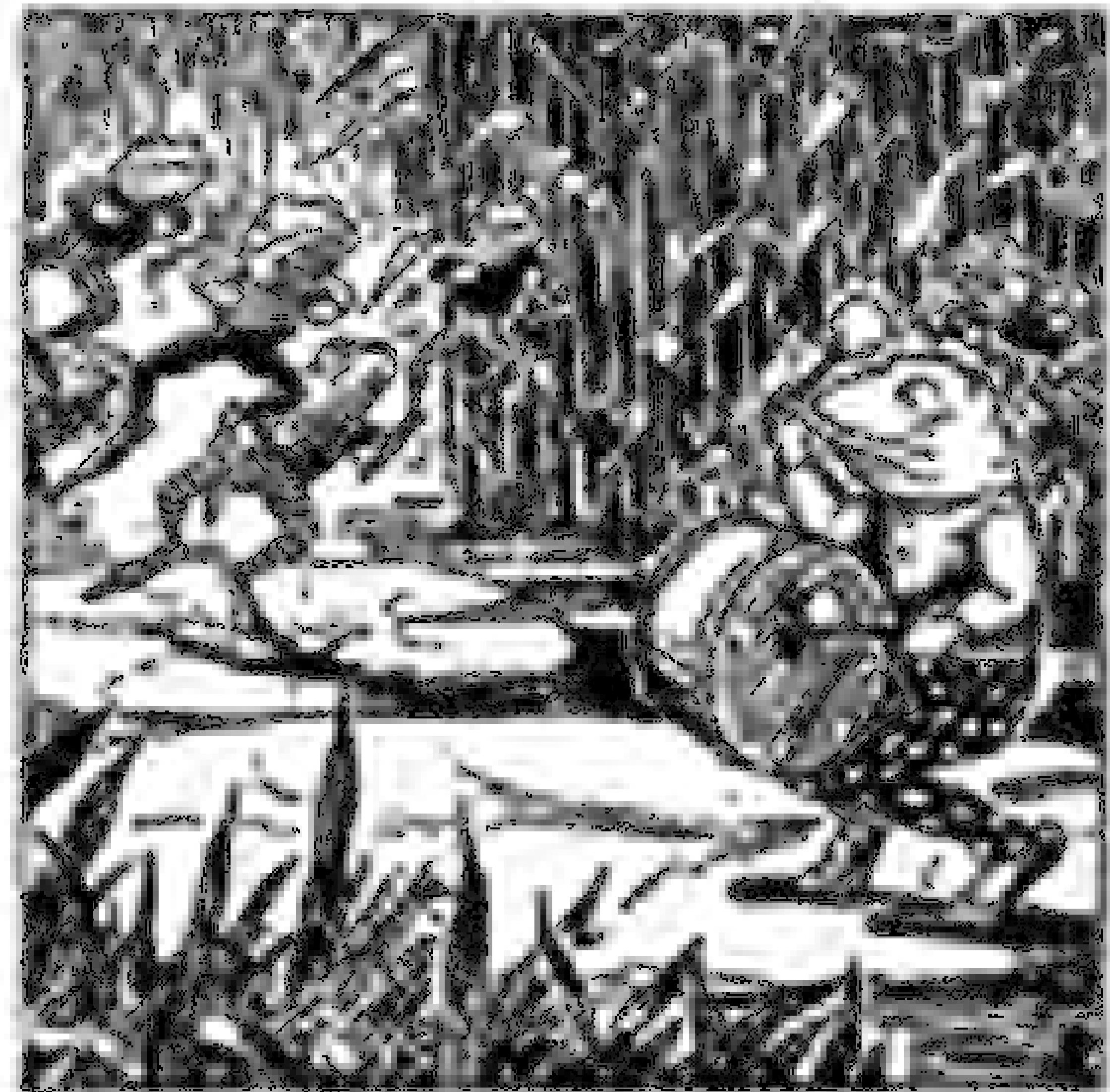

57. "Moeder! Moeder! Daar heb je er! Help! Help! Help!" krijste het monster. Elsje en prins Huppelaar maakten gauw rechtsomkeert, maar de heks kon haar armen net zo lang maken als ze wilde. Elsje voelde zich door vier vreselijke vingers beetpakken en naar binnen trekken. En wat deed Huppelaar? Die sloop tussen de biezen en hoorde daar alles af.

58. "Zo" grijnsde de heks. "Ben jij dat nest, dat mijn lieve jongen zo geslagen heeft! Daar zal je voor boeten! Ik ben blij, dat ik je eindelijk te pakken heb!" Ze greep haar toverstaf, raakte er Elsje mee aan, riep: "Hokus-pokus-kikkertje-kwak!" en opeens veranderde Elsje in een kikker. Toen sloot de heks haar op in een kast.

59. Prins Huppelaar had alles vol ontzetting aangezien en ijlde met grote sprongen naar zijn vader. De koning schrok er heus van. "Wel heb ik van mijn leven!" riep hij uit, "is die lelijke moerasheks weer aan de gang? Maar nu is het uit, voorgoed uit, al moest ik er m'n eigen leven aan wagen!"

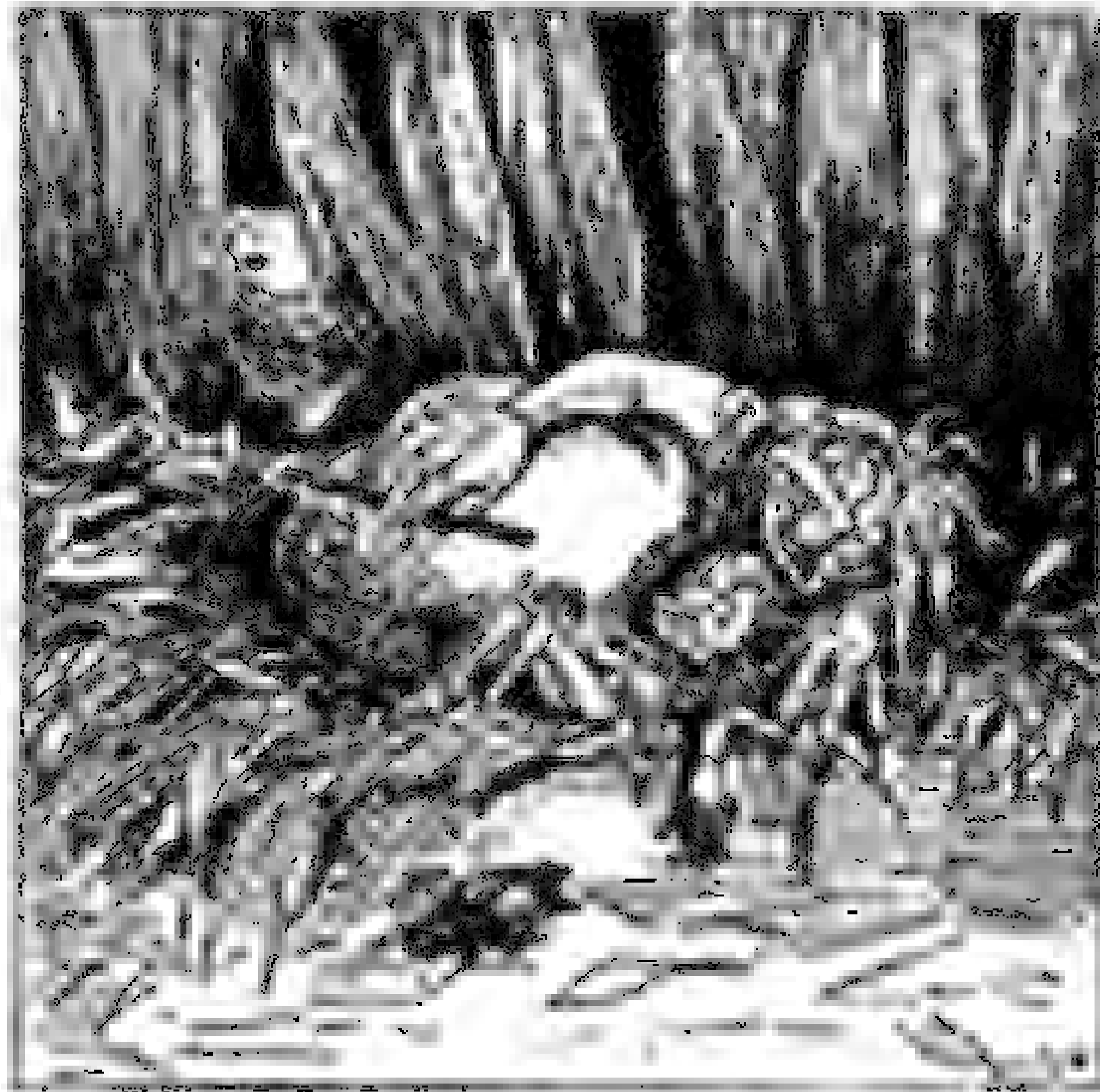
60. Hij zette z'n kroon op, liet zijn trommelslager roepen en gaf hem bevel, alle kikkers bij elkaar te trommelen. Bom! Bom! Bom! Klonken de doffe slagen tussen het riet, en van alle kanten kwamen de bewoners van Kikkerland aanspringen: Baron Kwaak en generaal Groentjes waren natuurlijk ook van de partij.

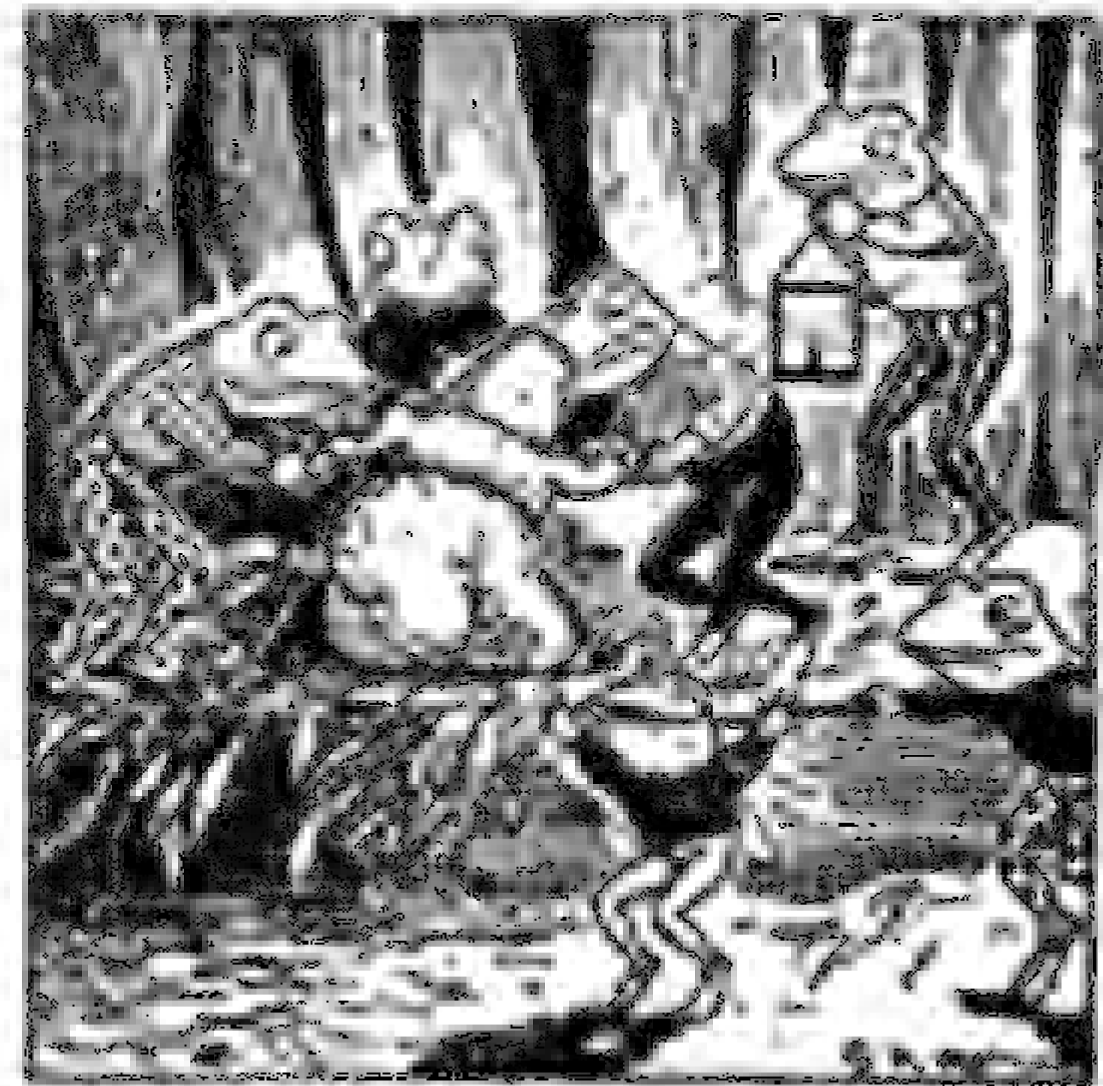

81. "Geliefde burgers!" riep de koning, terwijl hij op een spreekgestoelte klom; "hebben jullie zin om vandaag of morgen allemaal in kakkerlakken en stekelbaarsjes veranderd te worden?" — "Neen!" kwaakten de kikkers. "Welnu", vervolgde de koning, "dan gaan we vannacht onder leiding van onze voortreffelijke generaal Groenjas de moerasheks gevangen nemen!"

82. Die nacht omsingelden de kikkers onder doodse stilte de verblijfplaats van de heks. Generaal Groenjas liep van de ene naar de andere kant en deelde fluisterend zijn bevelen uit. "Als ik haar toverstaf maar eerst te pakken heb!" fluisterde Kwappelaar, "dan kan ze ons niets meer doen!" Dit zeggende verdween hij tussen de biezen.

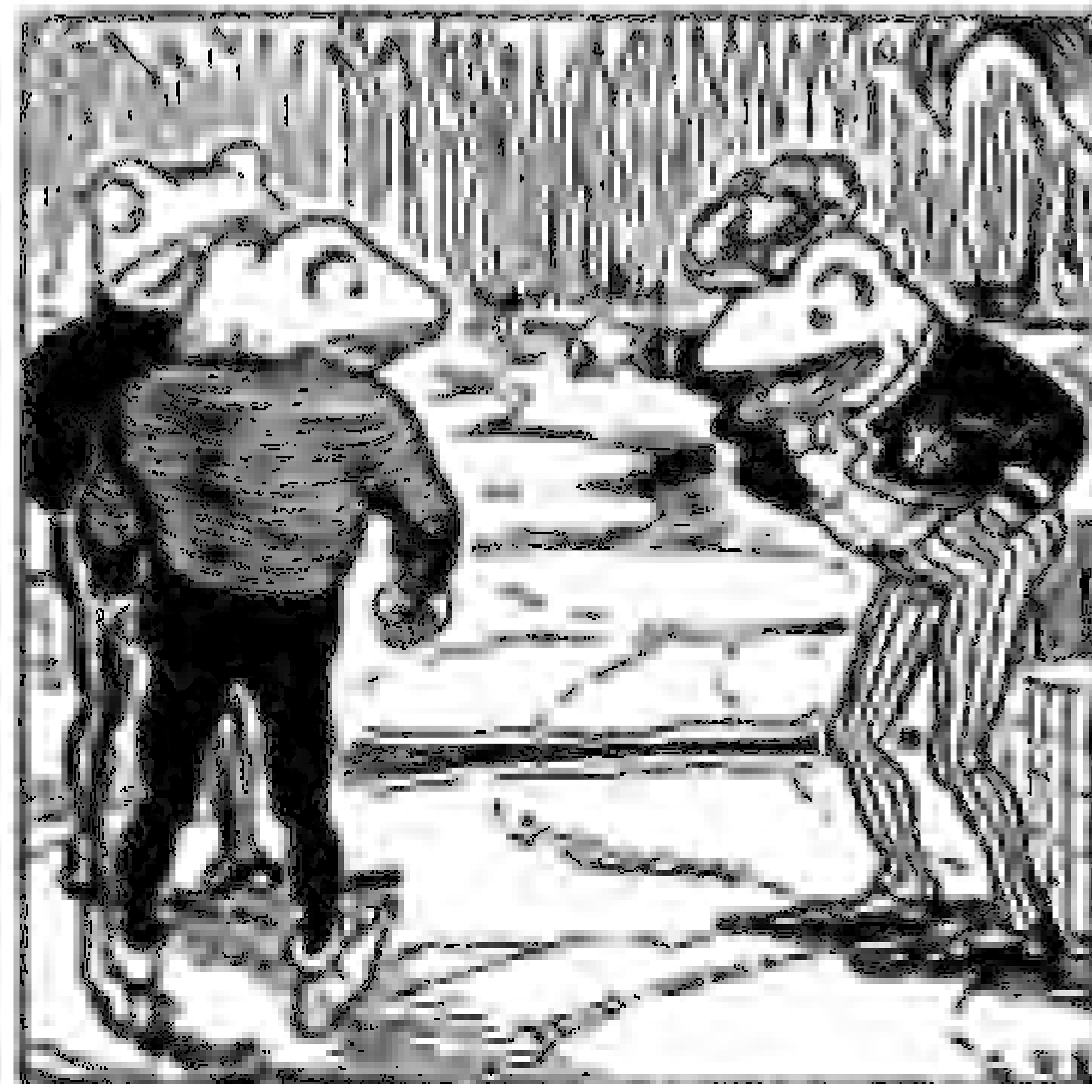

63. Voorzichtig kroop hij door de biezen naar het hol. De heks lag met haar kind op een rustbank van gras en riet te slapen; de toverstaf had ze in de hand. "Dat tref ik", dacht Huppelaar. Hij pakte voorzichtig het uiteinde van de stok en zei: "Hokus-pokus-kikkertje-kwuk!" En .. boem! Op 't zelfde ogenblik veranderde de heks in een kikker!

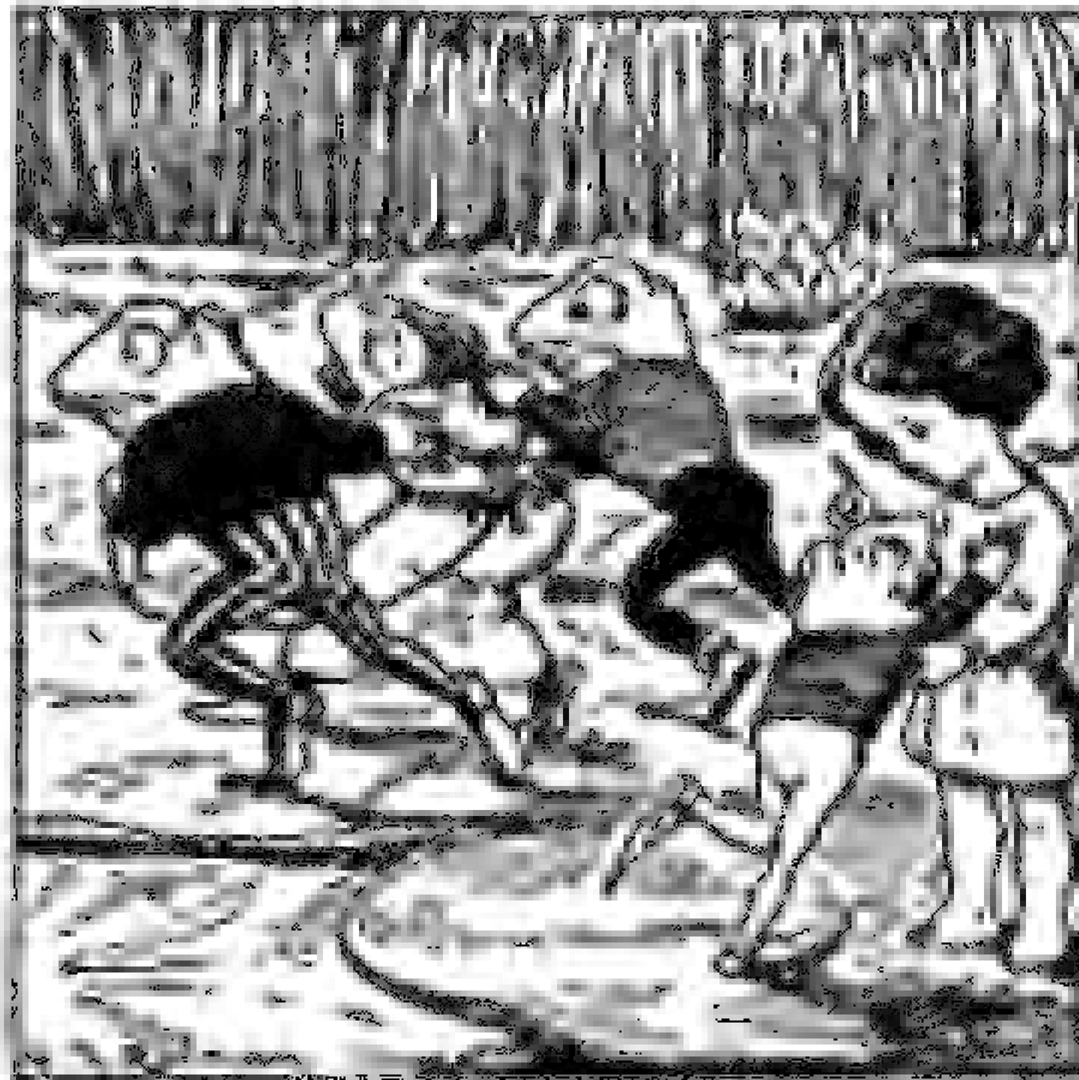
64. Huppelaar gaf een schreeuw van vreugde, waarop onmiddellijk een aantal kikkers toesnelden. Terwijl zij de heks bewaakten, veranderde Huppelaar de dwerg in een kikker. Hij had er al helemaal de slag van te pakken en toen Elsje eindelijk gevonden was, toverde de prins haar één, twee, drie, in haar vroegere gedaante terug.

65. De heks en haar jong werden in triomf meegevoerd, maar buiten de biezen gekomen, nam Kikje de toverstaf van Heppelaar af, brak hem in stukken en wierp deze in het water. "Ziezo!" zei ze, "daar kan alvast geen kwaad meer mee gebeuren!" Daarop werden de booswichten naar het paleis gebracht en stevig opgesloten.

66. De volgende dag werden de heks en haar kind voor de koning gebracht. Deze keek hen met zijn bolle kikkerogen verontwaardigd aan. Toen liet hij de twee grootste en sterkste kikkers uit zijn rijk komen. "Hang op die heks!" riep hij uit, "aan de hoogste rietstengel; het kind kan blijven leven; dat zullen we wel klein krijgen!"

67. Onder angstig gekwaak werd de heks weggesleept. Maar nu rende het heksenkind naar Elsje toe, en terwijl dikke tranen hem langs de groene wangen vloeiden, smeekte hij: "Och, laat m'n moeder toch leven! Ik houd zoveel van haar! Toe, we zullen heus, heus, heus geen kwaad meer doen! Lieve Elsje, vraag de koning om vergiffenis voor mijn moeder!"

68. Elsje, die nu zag, hoe deze leelijke schepsels van elkaar hielden, kreeg innig medelijden. Ze viel voor de koning op de knieën en smeekte om genade voor de heks. "Heus", zei ze, "ik weet zeker, dat ze in haar hart zo kwaad niet is. Ik geloof vast dat ze 't niet weer doen zal!" En toen — toen Elsje deze woorden gesproken had, gebeurde er iets wonderlijks!

69. Er schoot een lichtstraal door de lucht en de heks en haar kind veranderden opeens in een beeldschone nimf en een allerliefst jongetje. Elsje schrok — ze dacht waarlijk eerst 'n ogenblik, dat 't haar moeder was... Maar de koning maakte 'n buiging en zei: "Wel, wel, is dat niet onze beminde meermavrouw?" — "Juist, die ben ik!" antwoordde de nimf.

70. En toen vertelde ze: "Lang geleden nam ik een dwerg in mijn dienst. Had ik dat maar nooit gedaan! Want de booswicht deed een toovermiddel door ons drinken en toen veranderden we in zulke afschuwelijke wezens. "Niets ter wereld," zei hij, "kan je redden dan iemand, die je zijn volste vertrouwen schenkt. Maar die zul je wel nooit vinden, met zo'n uiterlijk ha-ha-ha!"

71. "Terwijl hij dit zei, hield hij ons 'n spiegel voor", vervolgde de Aal. "Toen gaf hij me 'n toverstaf. "Troost je hiermee", zei hij. "je kunt hiermee alle anderen net zo lelijk maken als je zelf bent. Dat steekt niet zo af!" Daarop verdween hij. "Ach, ach, wat voelde ik me ellendig! De boosheid was in mijn hart gevaren en ik heb al die tijd véél kwaad gesticht."

72. "En nu heb jij ons door je vertrouwen gered", besloot de moerasvrouw, terwijl ze Elsje over de wangen streelde. "Pas maar op, dat je nooit zelf die dwerg binnenlaat!" — "Maar hoe moet ik hem herkennen?" vroeg Elsje. "Je hartje zegt het je, als je hem in zijn ogen kijkt", zei de moerasvrouw. "En naar je hart moet je altijd luisteren!" — Daarop ging ze met haar kind naar huis.

73. De volgende dag werd alles in gereedheid gebracht voor de ontvangst van de dwergenkoning. Elsje kreeg een jurkje van het fijnste groen der waterranonkels. En op de morgen van het feest brachten de beide prinsen haar bij de dwergenkapper, die binnen het hoge gras woonde. Hij zat juist voor zijn huisje, toen ze aankwamen.

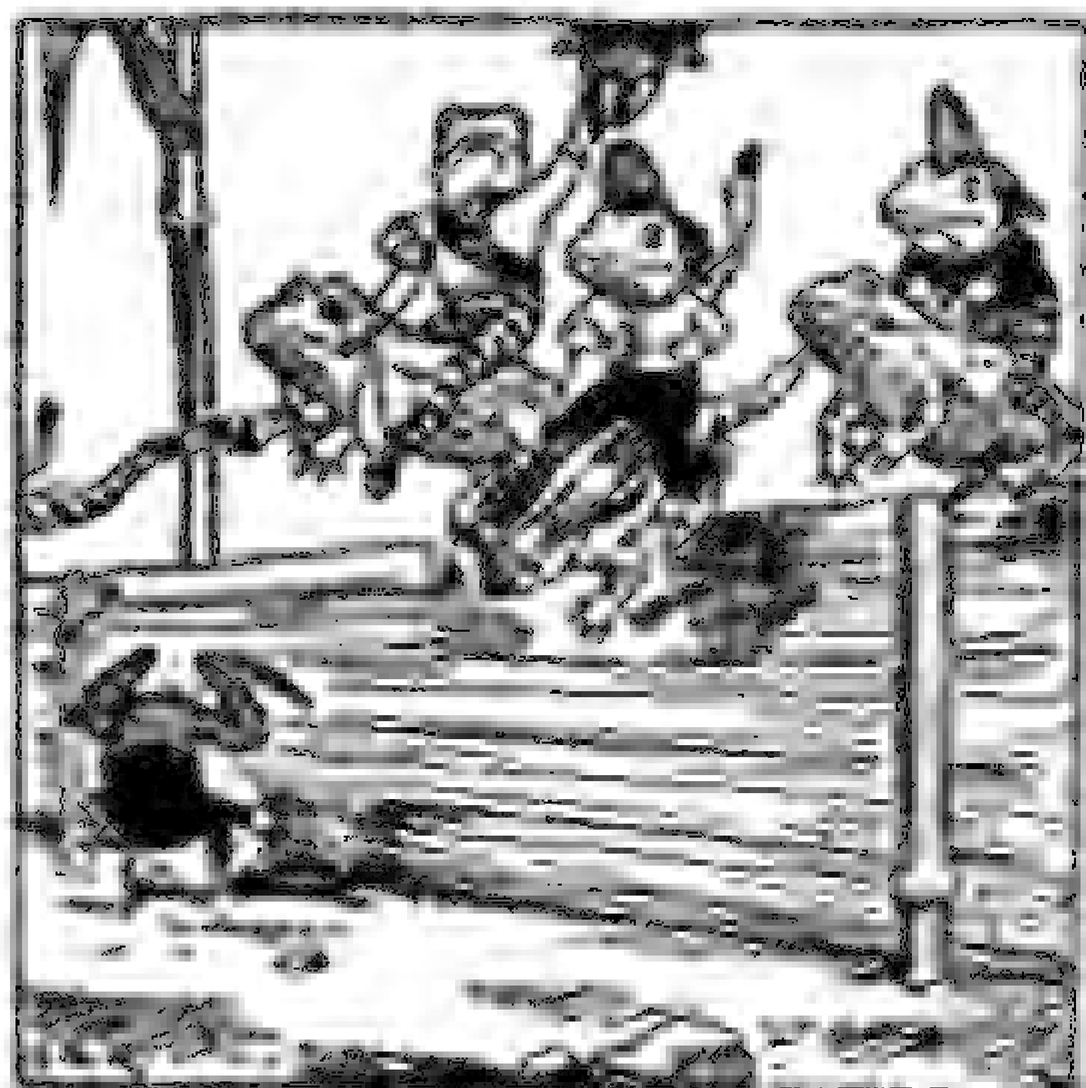
74. Terwijl de prinsen buiten wachtten, werd Elsje netjes geknipt. Het haar werd een beetje bijgeknipt en met hete ijzers volgens de laatste feeënmode bewerkt. Toen kreeg ze haar jurkje van ranonkelgroen aan en een kransje van zilveren sterremuurbloempjes op haar hoofd. "Wij noemen je voortaan PRINSESJE STERREMUUR", zeiden de prinsen, toen ze 't zagen.

75. 's Middags kwam koning Langbaard op Piedro, zijn bosduif, aangevlogen. Hij werd plechtig verwelkomd door de koning, de minister, en de generaal. Ook Elsje en de beide prinsen werden aan hem voorgesteld, en alle kikkers kwaakten uit volle borst: "Hoera-kwaak-kwaak voor koning Langbaard! Hoera, voor het land der dwergen!"

76. Elsje vroeg natuurlijk dadelijk, of de koning iets van haar moedertje wist. "Tja", zei koning Langbaard, "dat weet ik allemaal zo niet uit m'n hoofd" Daar moet ik m'n staats-secretaris eerst naar vragen. Weet je wat, ik zal je meenemen, als ik morgen terugga naar 't bos. Je kunt wel voor me op de duif zitten. Piedro is sterk genoeg".

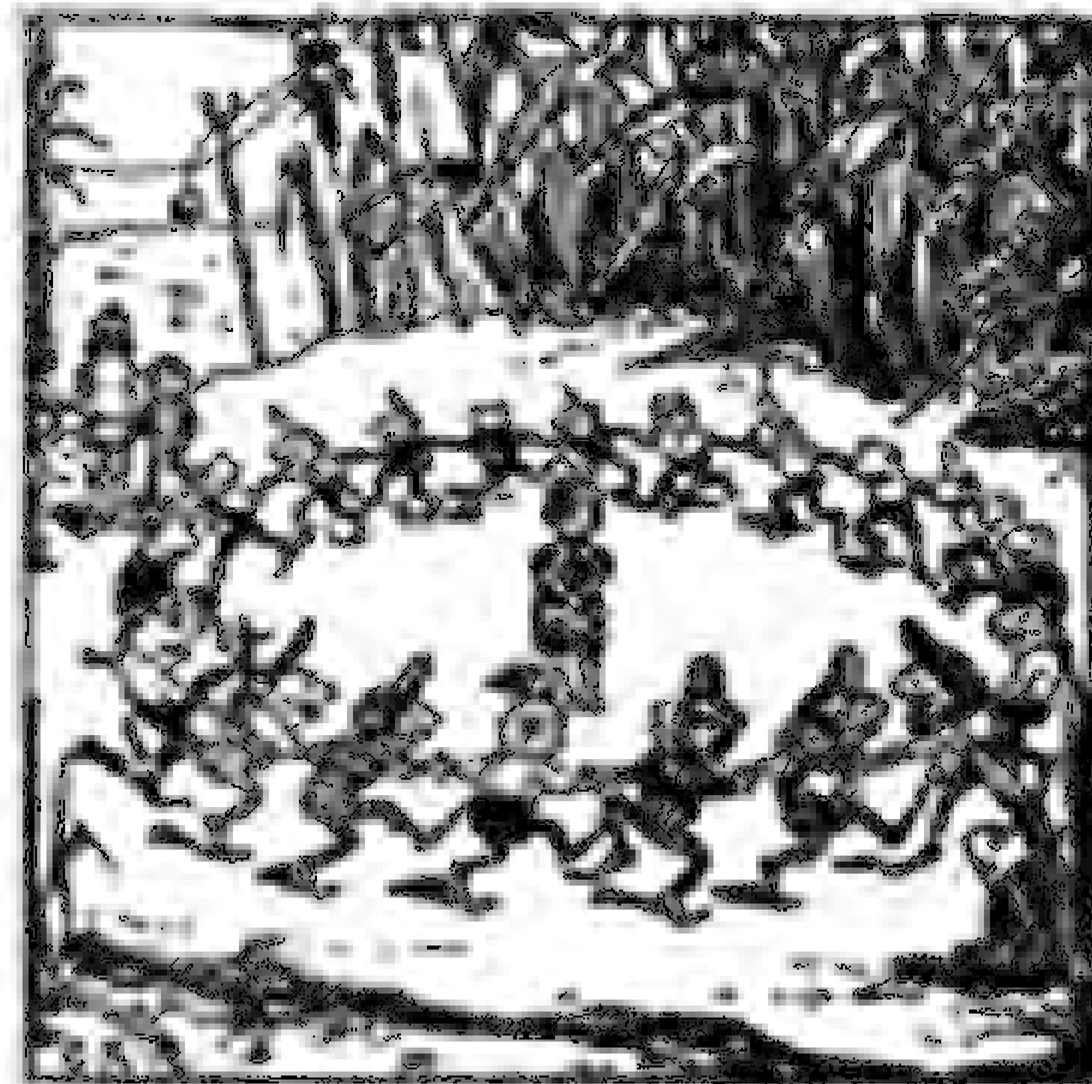

77. Al spoedig was het feest nu in volle gang. Eerst werd er 'n wedstrijd in het hoogspringen gehouden. Springbreek, de kroonprins, duikelde van z'n paard en kwam precies op z'n kop terecht. Maar daar lachte hij om, want het was hem al zo dikwijls overkomen, dat hij niet beter meer wist of het hoorde zo.

78. 't Volgend nummer van 't program was een zwemwedstrijd. Elke zwemmer moest een plompebloem trekken, waar een andere kikker bovenop stond. Nu 't was een hele kunst om bovenop zo'n voortdobberende bloem staande te blijven! Telkens ging er dan ook 'n kikker kopje-onder, en dan moest hij uitvallen.

79. Na afloop van de wedstrijd moest Elaje de prijswinnaars bekransen. Ze kwamen een voor een bij haar en kregen dan een prachtige krans van levende waterranonkels om de hals. Vervolgens sprak koning Horkelork: "Hoogvereerde vriend Langbaard! Geliefde onderdanen! Mag ik U, op deze feestelijke dag, Uw nieuwe prinses voorstellen?"

80. "Deze jongedame hier", vervolgde P.M., zijn hand op Elaje's schouder leggend, "benoem ik heden tot prinses en geef haar de titel van: PRINSESJE STERREMUUR. Ik heb gezegd!" "Hoera-kwaak-kwaak! Leve Prinsesje Sterremuur!" riepen de kikkers. Ze gaven elkaar een poot en maakten een rondedans om Elaje heen, zodat het lieve kind er verlegen van werd.

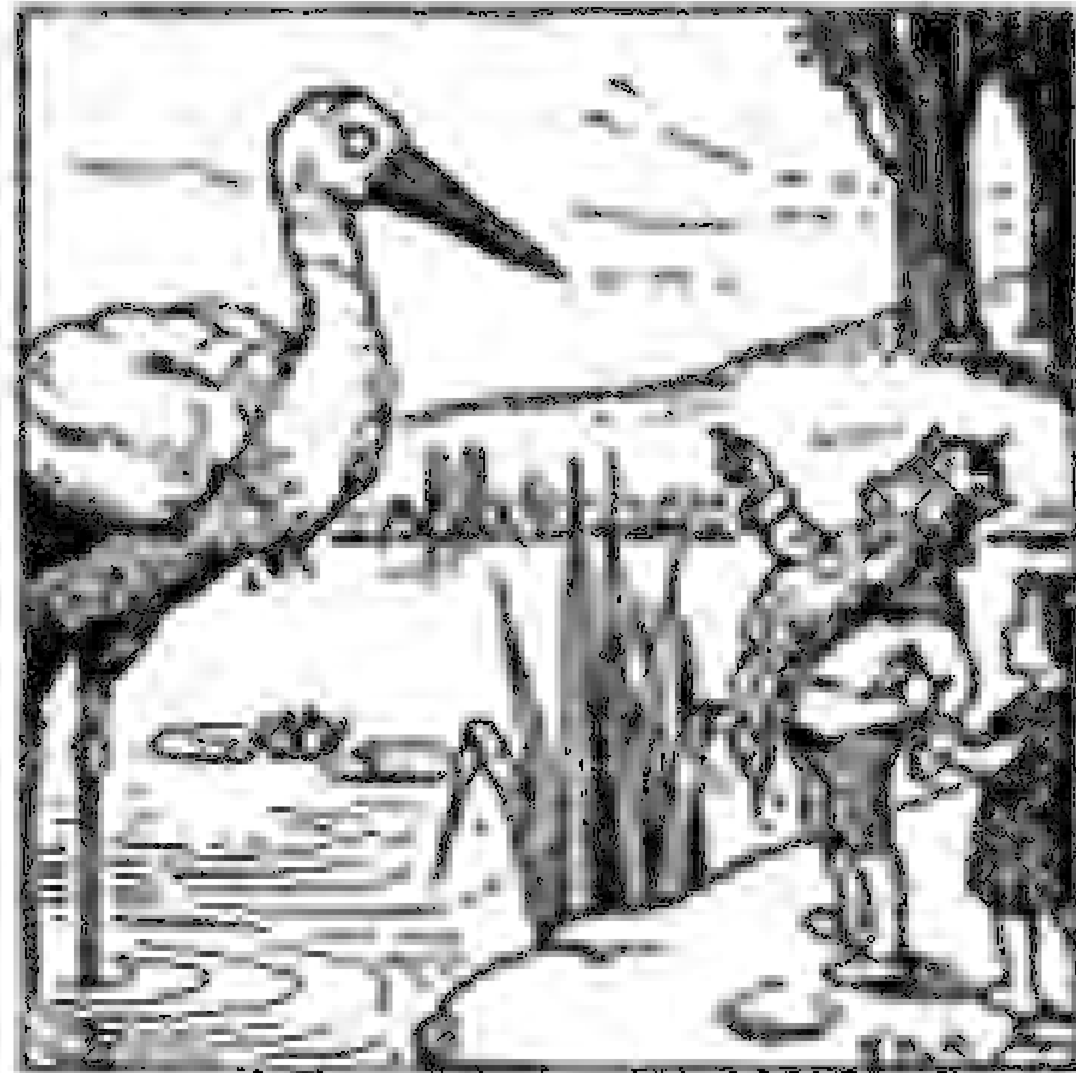
51. Hierop zong de zangvereniging "Het Vrolijke Kwakertje" het volkslied der dwergen en dat der kikkers. Maar juist waren ze geëindigd met de schone regels:

"Wij minnen U, ons Kikkerland,
En wijken voor geen tegenstand",

toen, plons! de steen van één der wachtposten in het water viel.

52. "De ooievaar! De ooievaar!" kwaakten de kikkers en — plons! plons! plons! — daar verdween de hele zangvereniging, met de koning, de minister, ja de hele kikkernatie onder water. Het volgend ogenblik streek een grote ooievaar neer. Maar behalve koning Langbaard en Klaje, die zich angstig aan hem vastklampte, was er geen levend hapje meer te zien!

83. Met woedende blikken trad koning Langbaard op de ooievaar toe. "Wel heb ik van m'n leven!" riep hij uit. "Ben je daar nu alweer? Hoe dikwijls heb ik je nu al gezegd, dat je het land van mijn vriend Harkebork met rust moet laten! Maar nu is het uit!" En toen hij dit zei, klapte de koning driemaal in de handen.

84. Onmiddellijk kwamen er van alle kanten elfen en luchtgeesten aanvliegen. "Brengt de ooievaar naar het bos en bindt hem stevig vast!" gebood de koning. "Morgenavond bij zonsondergang rechtzitting!" De elfen en luchtgeesten wonden nu hun gordels los, slingerden ze als lasso's om de ooievaar en voerden hem weg.

45. Toen de ooievaar weg was, stak Koning Hoekebeek voorzichtig het hoofd boven water. "Is-ie weg? helemaal weg?" fluisterde hij angstig. "In orde hoor, kom er maar uit!" riep Langbaard, en nu klauterde de hele kikkerschaar weer aan land. De zangvereniging zong een vrolijk lied en daar kikkerden alle kikkers weer van op.

46. 's Avonds, toen 't helemaal donker was, werd het feest voortgezet. Er waren zeshonderd glimwormen gehuurd en die vormden zo tussen 't riet aan de oeverkant allerlei mooie lichtfiguren, die in 't water weerspiegelden. De muziek, in 't koninklijk jacht gezeten, speelde ondertussen de schoonste liederen, terwijl het hoge gezelschap aandachtig luisterde en toekeek.

87. Tot slot vormden de glimwormen tezamen de letter H. en L., wat natuurlijk "Horkebork" en "Langbaard" betekende. Op dat ogenblik zette de muziek in, en plechtig klonk de ouverture van de opera "Cavaleria Kikkerjaan" over het water. Het was een verheffend ogenblik en koning Horkebork moest een brok uit z'n keel wegslikken! En toen was 't feest afgelopen.

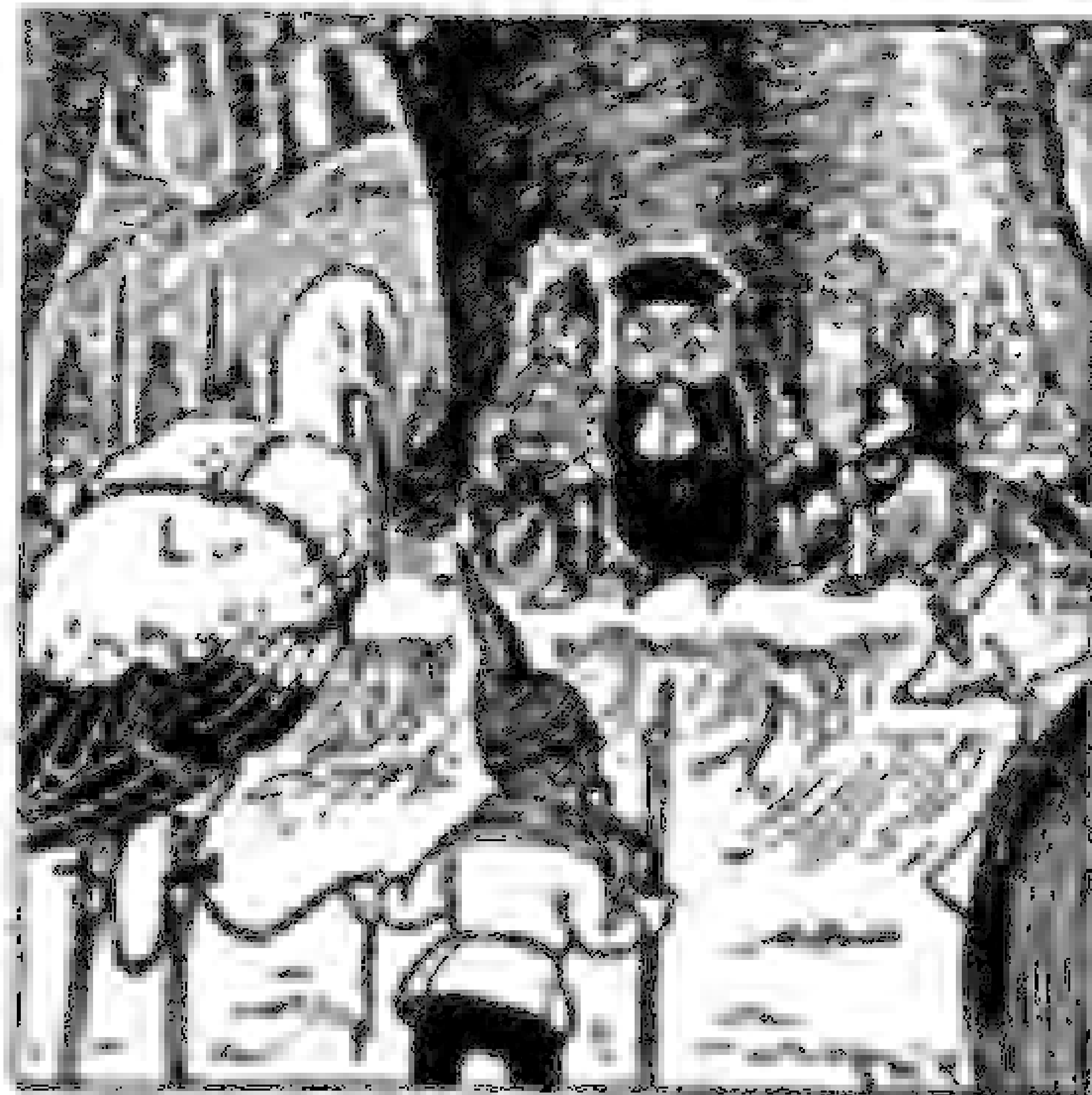
88. Laat in de middag van de volgende dag ging koning Langbaard vertrekken en nu moest ook Kleje afscheid nemen. Dat viel toch niet mee, want zij was erg veel van de kikkerprinsen gaan houden. Ze vielen elkaar snikkend om de hals en Kleje moest beloven dat ze later met haar moeder nog eens op bezoek zou komen. Nu, dat beloofde ze natuurlijk graag!

49. Toen klom koning Langbaard op zijn duif, zette Elsje voor zich neer en daar ging het, hoog door de lucht! Het was erg koud daarboven, maar de koning deed zijn mantel af en sloeg die om Elsje heen. Nu durfde ze ook wat in 't rond te kijken. Maar wat was dat mooi! De ondergaande zon schitterde als goud en schoot gloeiend-rode pijlen tussen de wolken door.

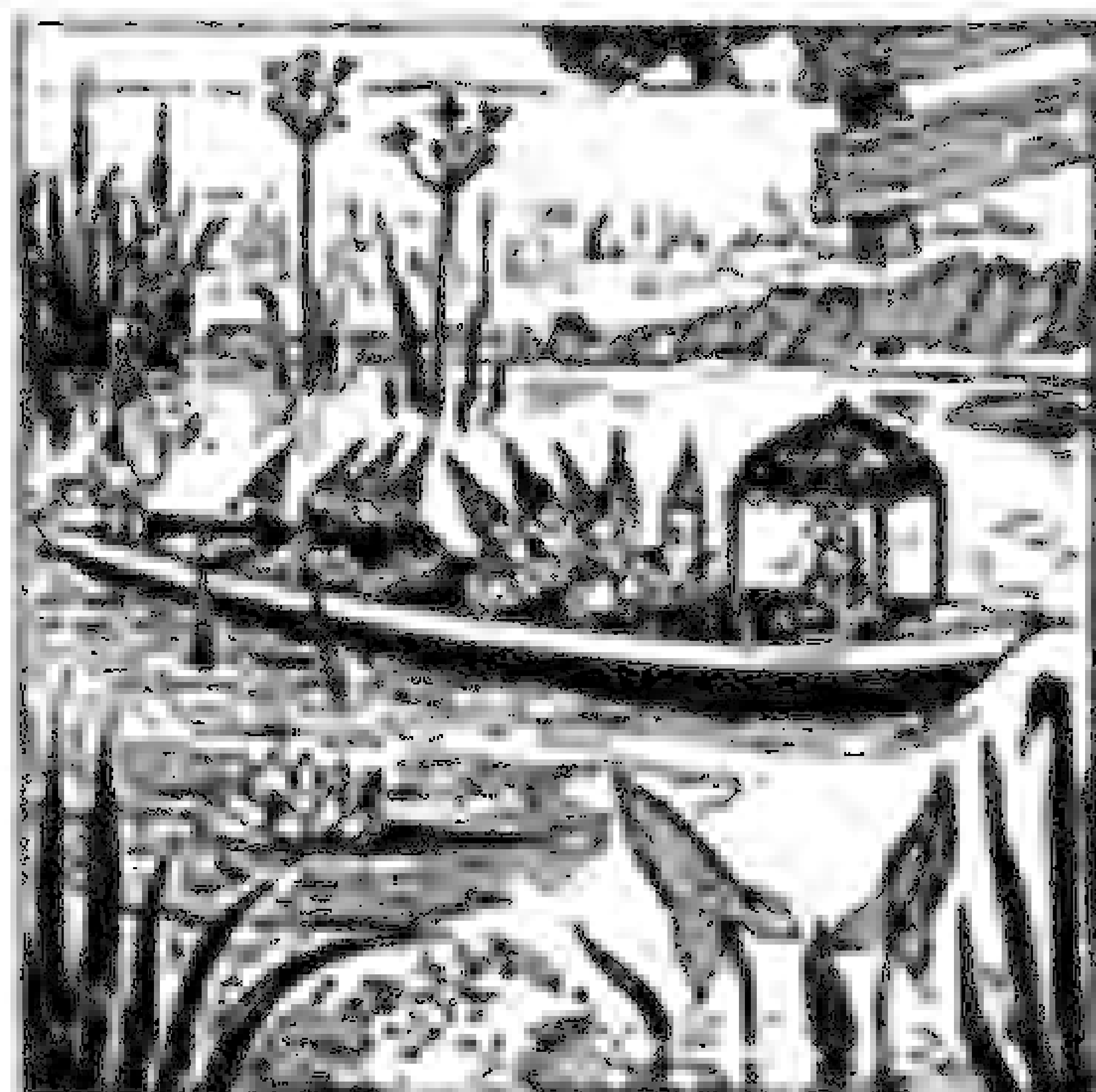
50. En ver, heel ver beneden lag het lage land ... Daar plotseling, hoorde Elsje een geruis achter zich. Het was Oberon, de koning der luchtgeesten op zijn zwevende paard. Van zijn elfen had hij van de geschiedenis van de ooievaar gehoord en nu wilde hij ook het proces tegen de ooievaar bijwonen. Zo bereikten ze, nog vóór zonsondergang, het bos.

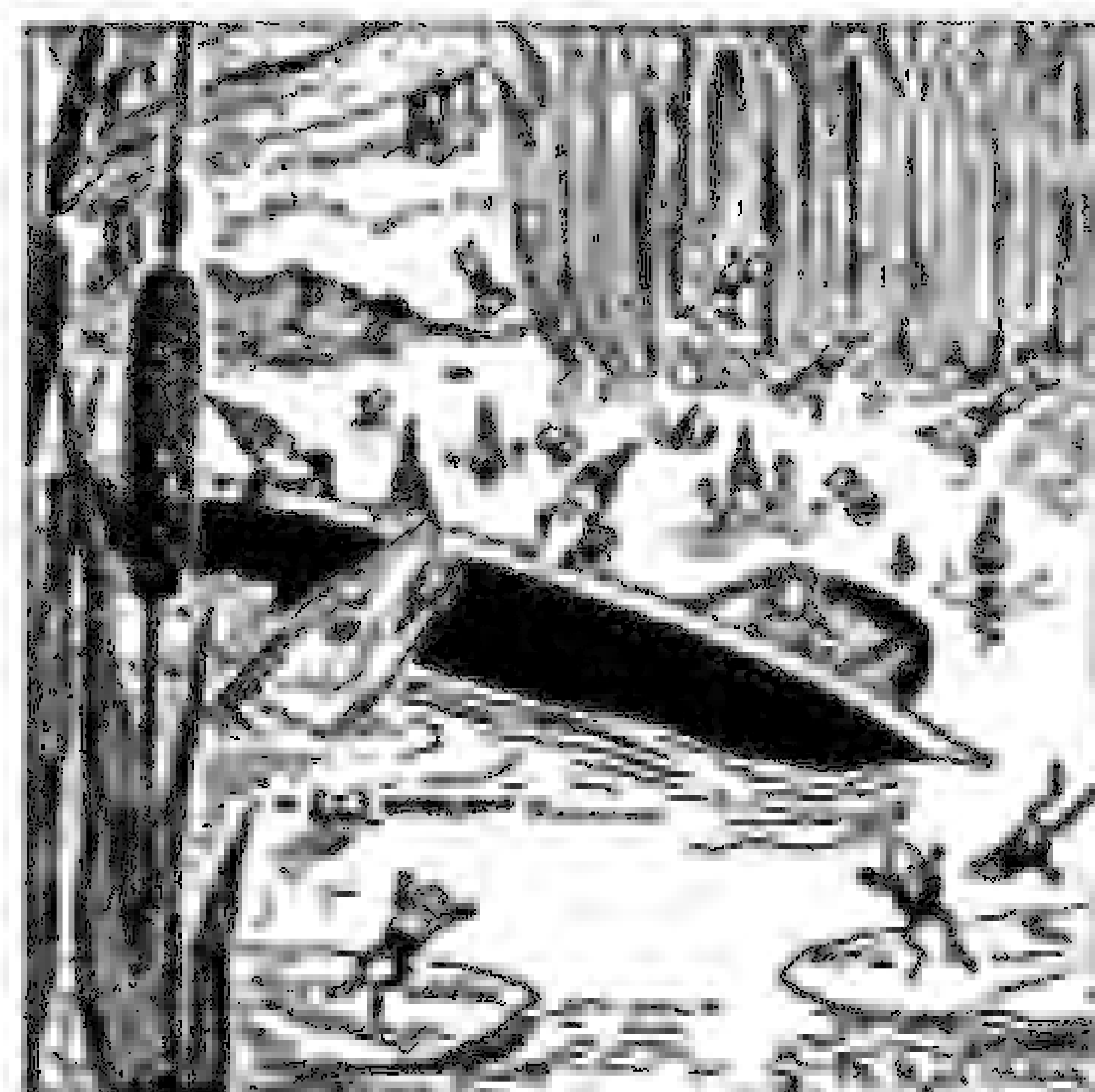

91. Alles was al voor de rechtszitting gereed. De koning nam plaats en de ooievaar werd, stevig gebonden, voorgeleid. Vlijmensvel, de bosuil, was officier van justitie en kabouter Snelhand, de griffier, moest alles opschrijven. "Beklaagde!" kraste de uil, "U wordt beschuldigd, bij herhaling de kikkers naar het leven te staan! Wat antwoordt U hierop?"

92. Nu nam Mr. Vos, de verdediger het woord. "Genadige Majesteit", zei hij; "ik geloof, dat dit arme dier ons medelijden verdient! Om te leven, moet hij kikkers eten, maar bij iedere kikker krimpt hem het hart van deernis. Stel U voor, welk een foltering! En dan" — voegde hij er aan toe, — "Ik meen, dat de edelachtbare heer Vlijmensvel zelf ook wel een kikkertje lust!"

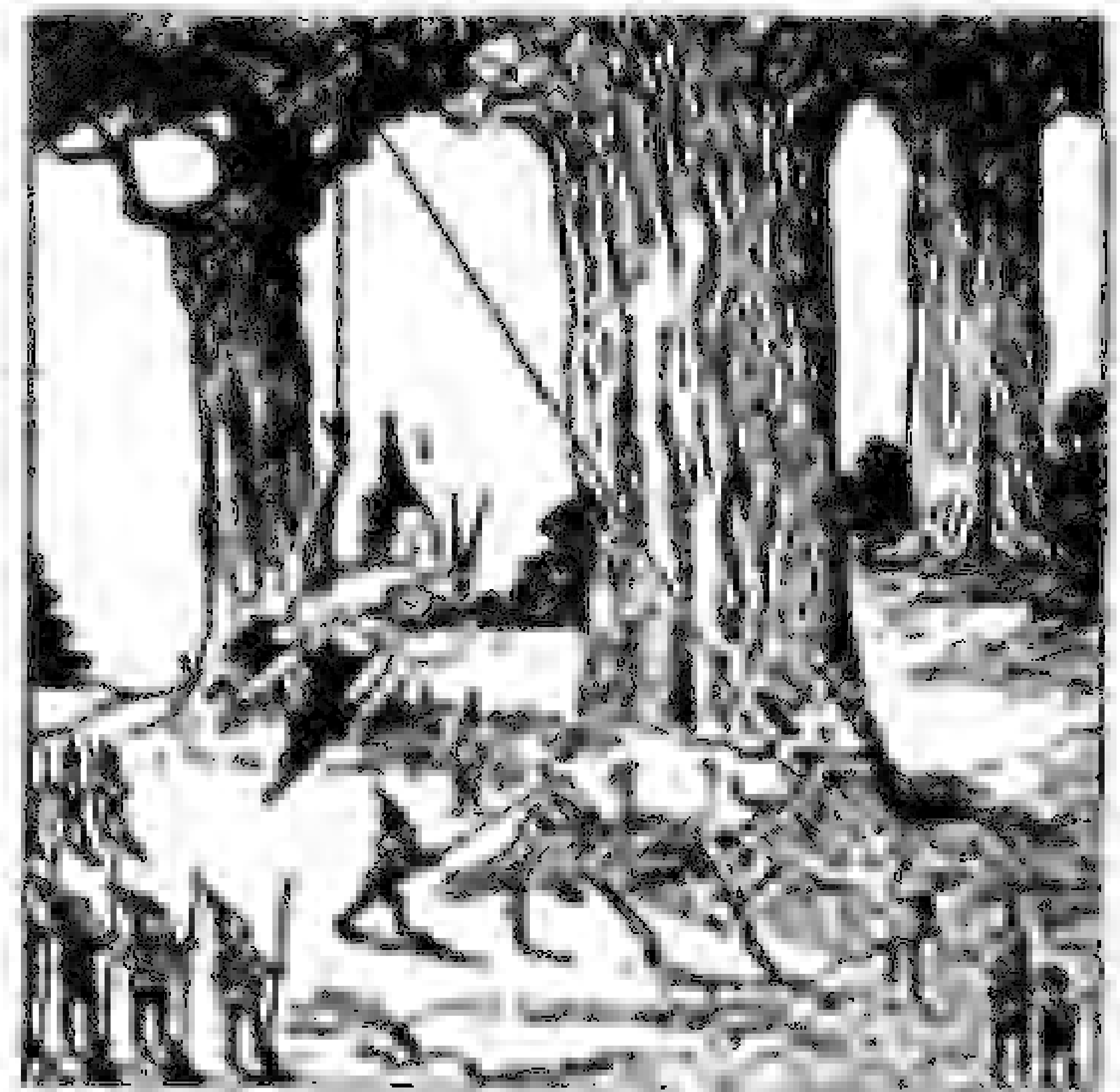

93. De uil werd rood van woede, maar door z'n veren zag je dat zo niet. En de koning sprak: "Allemaal goed en wel, maar beklaagde wijfi, dat hij de kikkers van mijn vriend Horlebork met rust moet laten. Ik zal U vertellen, waarom. Jaren geleden koos ik een verre prinses tot gemalin. Twee der edelste kabouters van mijn rijk gingen haar in mijn salonboot halen . . ."

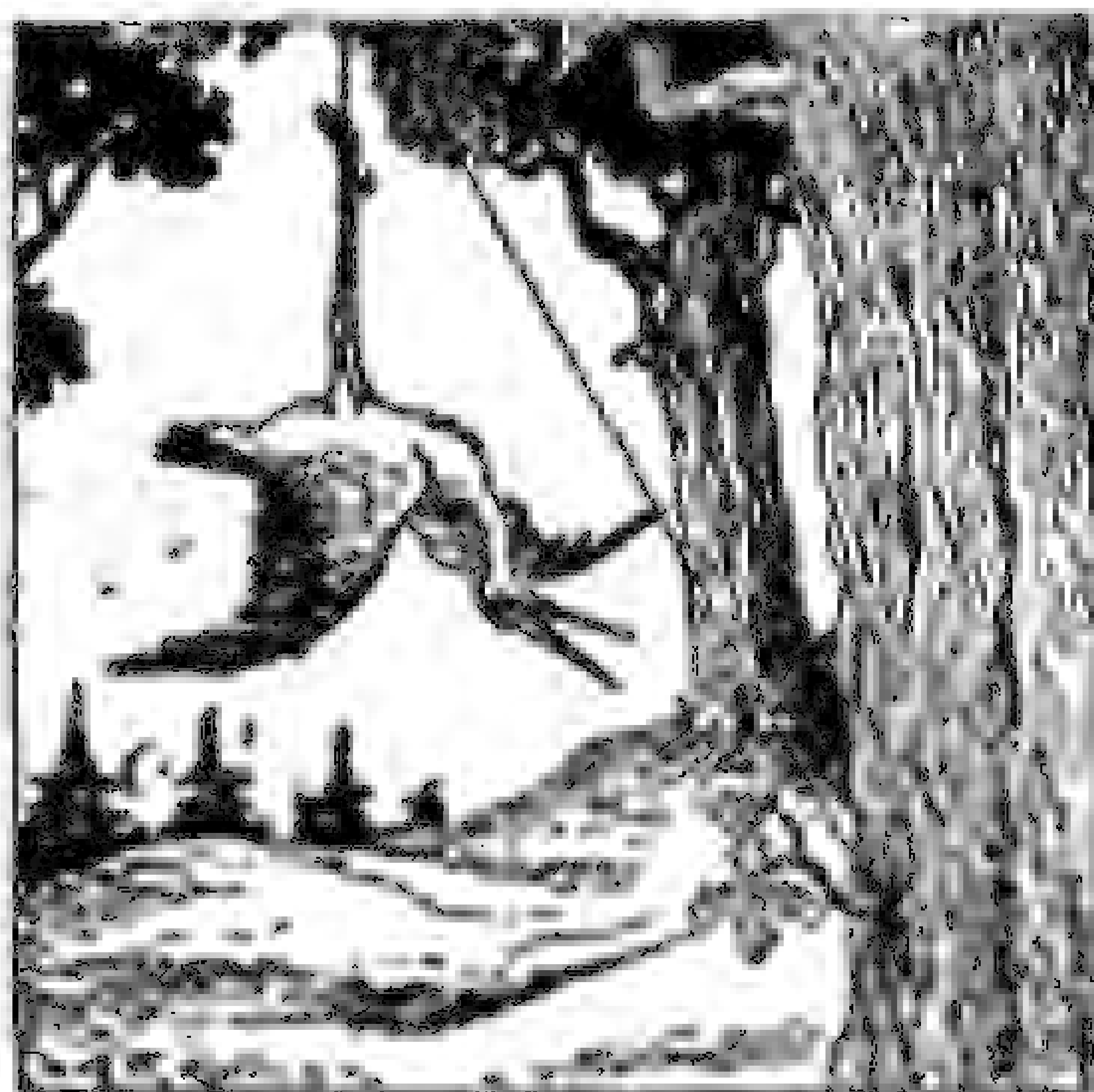
94. "Op de terugweg", vervolgde de koning, "juist bij het land van mijn daarlastige vriend Horlebork, duwde een lompe snoek de boot om. Onvervaard, zonder te denken aan het gevaar van door het ondier te worden opgeslokt, sprongen de kikkers te water! Ze redden alle drenkelingen en zetten ook de boot nog overeind."

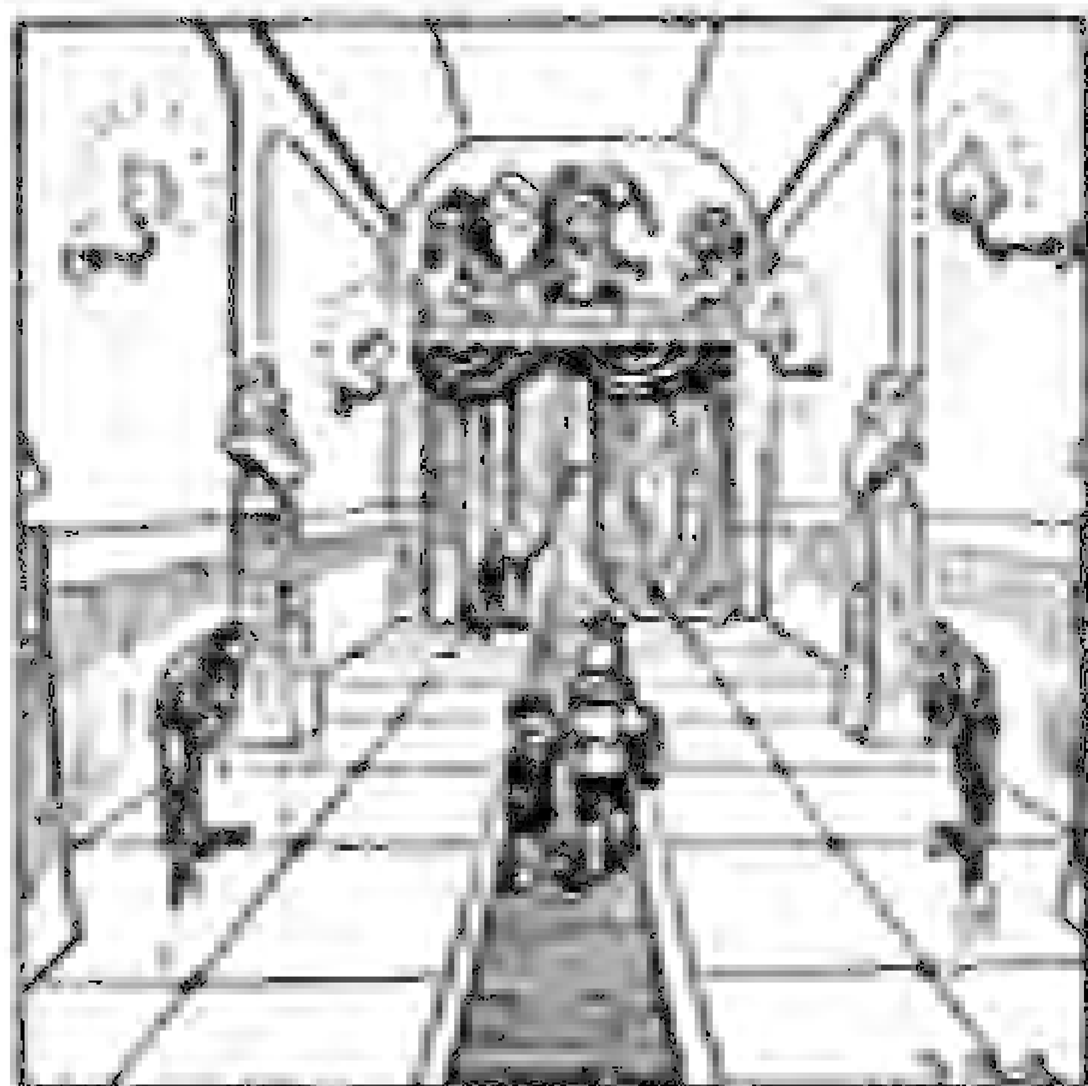

95. "Helaas", besloot hij, "drie dappere kikkers lieten het leven." Toen heb ik plechtig beloofd, dat het rijk van Herkeborkt voor altijd onder mijn bescherming zou staan. Dat wist de beklaagde". Trillend van verontwaardiging stond de koning op. "Ik veroordeel de beklaagde aan zijn poten opgehangen te worden aan de hoogste boom!" sprak hij.

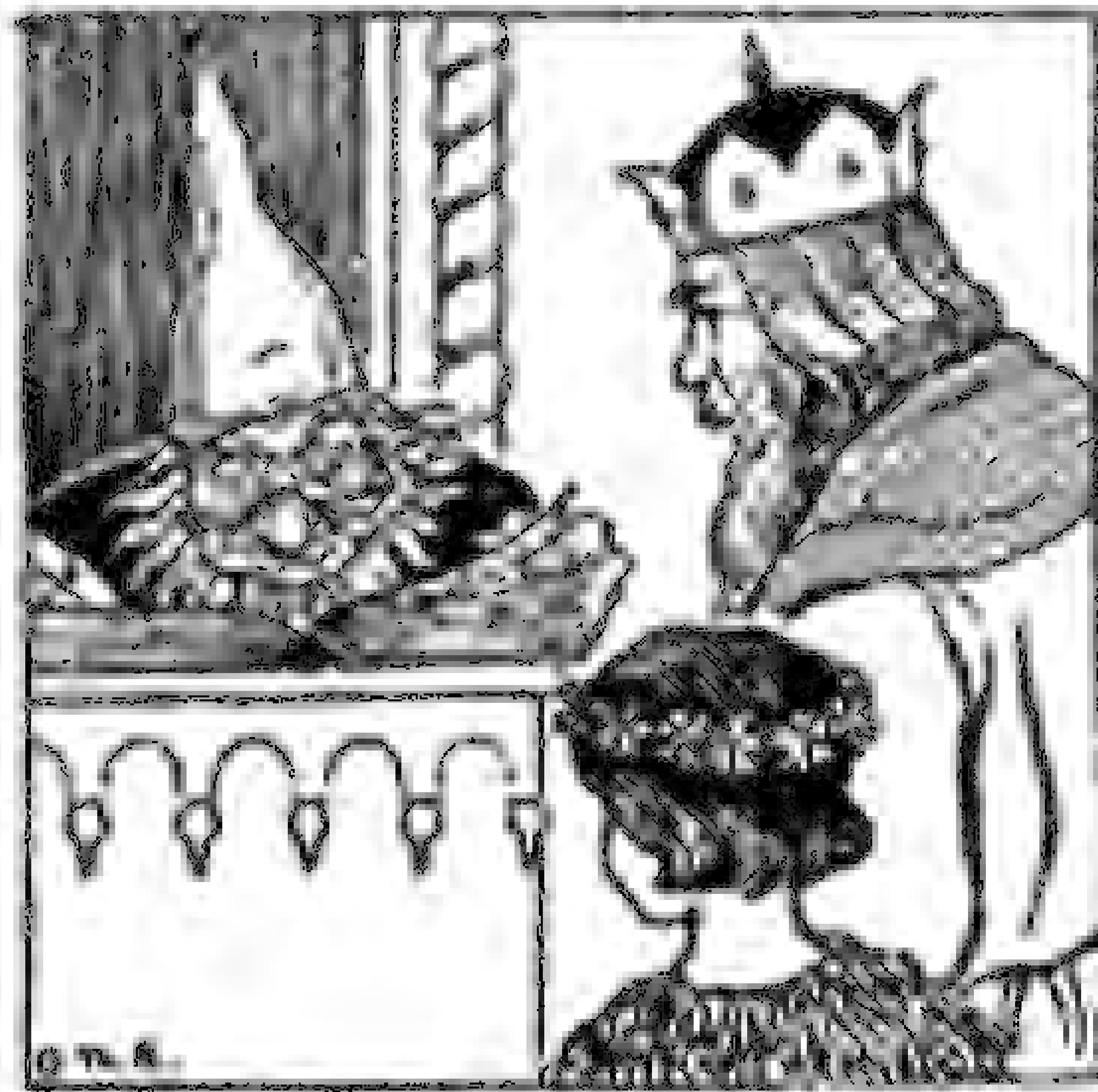
96. Allen sidderden bij het horen van dit vreselijke vonnis. Onder angstig zwijgen werd de ooievaar naar een hoge boom, die aan de bosrand stond, gevoerd. Een lang koord werd aan zijn poten gebonden, de specht moest het koord over een tak halen en de reiger moest de ooievaar ophijsen, waarna het koord aan een laag takje vastgemaakt werd.

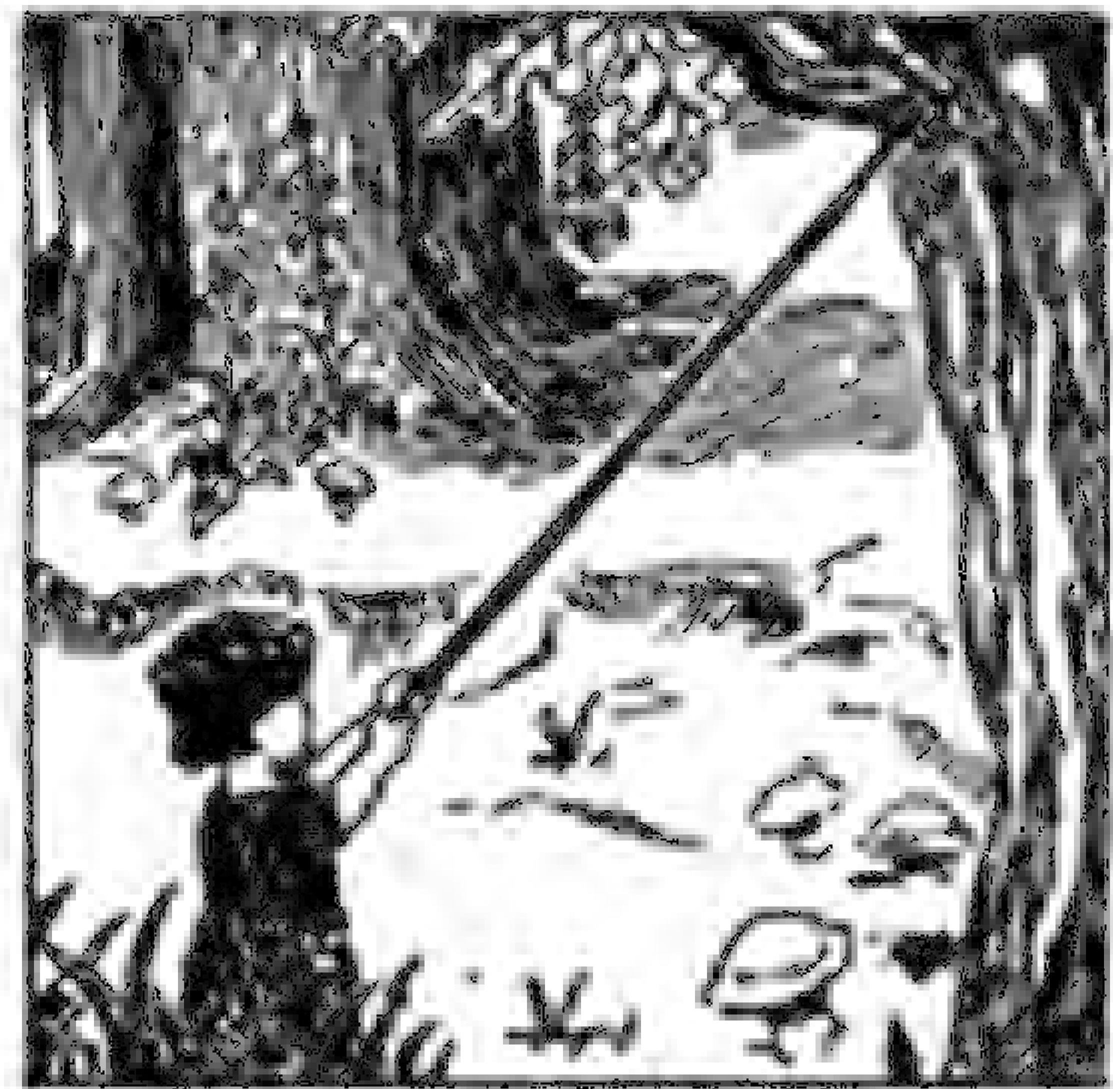

97. Hè, wat een naar gezicht was dat, dat grote beest daar zo te zien hangen, klapperend met snavel en vleugels, dat de veren er af stoven! Moest het arme dier daar nu zo blijven hangen, in storm en regen, om van honger te sterven? — "Ik zal hem bevrijden!" dacht Klaje, terwijl de koning met haar naar zijn paleis wandelde.

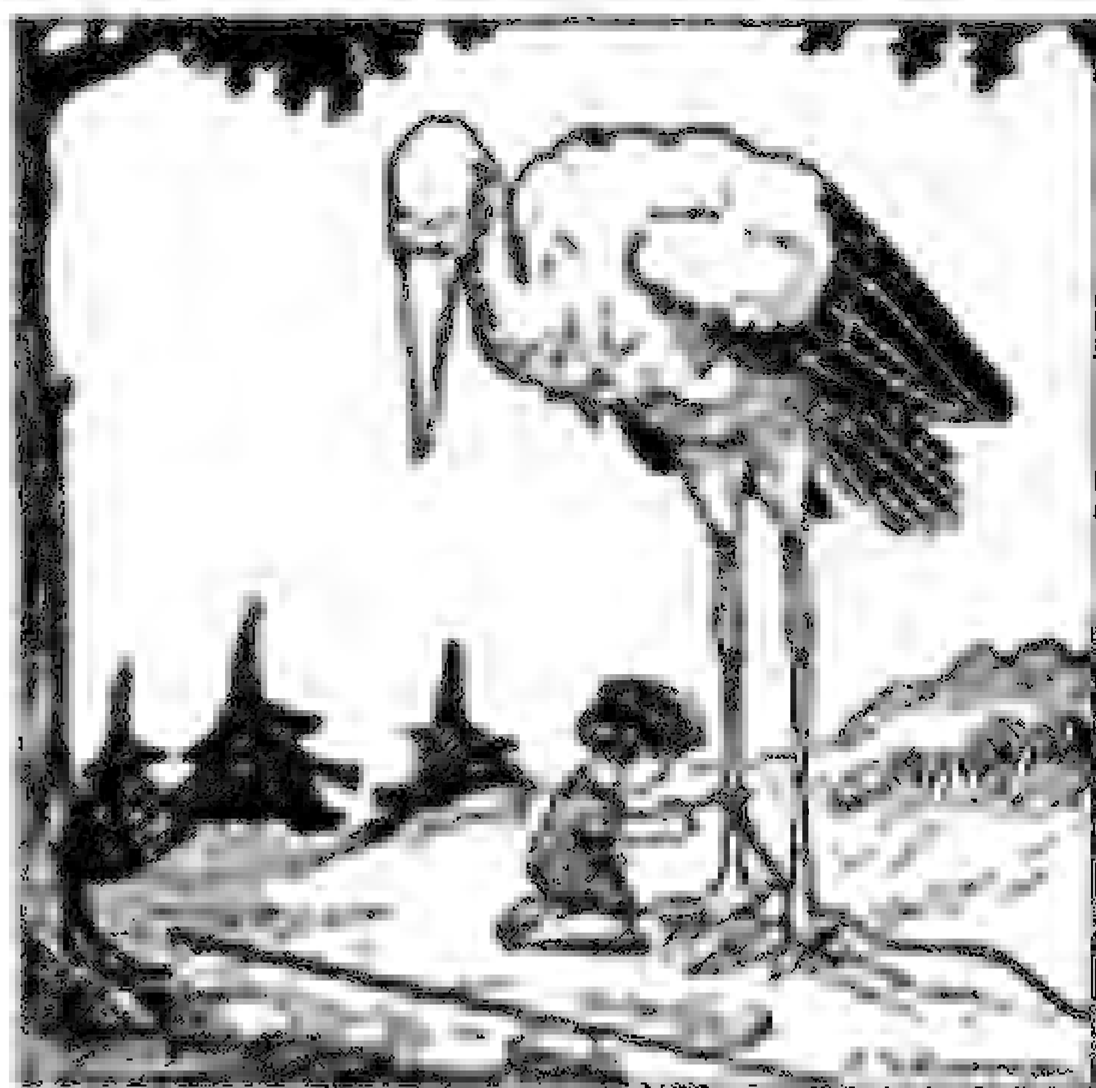
98. De ingang van 't paleis was een gat tussen de wortels van een eik, maar van binnen was 't prachtig! In een der zalen zat de Staatssecretaris en de koning vertelde hem, waarvoor Klaje kwam. De secretaris zocht en zocht in zijn dikke boeken en zei: "Ik lees hier van een fee Mirabilis, die gewoond heeft Eik no. 29, zevende oksel."

99. "Maar" — besloot de secretaris, ze is al maanden geleden vertrokken om haar kindje te zoeken en na die tijd door niemand meer gezien". Nu had Elsje wel kunnen huilen van teleurstelling. Maar ze hield zich flink. En toen de koning haar de volgende morgen bij de eik bracht, herkende ze die onmiddellijk.

100. Maar 's middags, toen de zon op het hoogst stond en de kabouters hun middagslaapje deden, pakte Elsje stilletjes de lans van een der kabouter-soldaten en sloop naar de ooievaar. Met de punt van de lans peuterde ze net zolang, tot het koord los was. De ooievaar viel omlaag, maar gelukkig bezeerde hij zich niet erg.

101. "Dank je wel", zei de ooievaar, "maar maak mij ook nog even mijn poten los". "Zal je de kikkers van koning Harbebork dan nooit meer plagen? En zal je mijn vrienden dan opzoeken?" vroeg Elsje. "Ik beloof het je!" zei de ooievaar, en even later zweefde hij statig omhoog. Maar Elsje durfde die avond de koning toch niet goed in de ogen kijken?

102. De koning was woedend, toen een bediende hem kwam vertellen dat de ooievaar weg was. Hij sloeg met zijn vuist op tafel. Elsje schaamde zich verschrikkelijk en ze twijfelde of ze er eigenlijk wel goed aan gedaan had, want koning Langbaard was toch heel vriendelijk voor haar geweest! Maar gelukkig vermoedde niemand, hoe 't gebeurd was.

103. Weken verliepen en Klaje dacht al, dat de ooievaar zijn belofte vergeten was. Maar op zekere dag, toen ze met een der kabouters een wandeling maakte, streek de ooievaar plotseling voor haar neer. "Hoe durf jij hier te komen!" riep de kabouter, "dat kan je je leven kosten!" Maar de ooievaar zei: "Ik heb het de prinses beloofd!"

104. "'n Eind hier vandaan", vertelde hij, "bij het grote korenveld, heb ik 'n fee gezien, die aan twee kleine veldmuizen vroeg, of ze geen feeënkind ontmoet hadden. De muisjes zeiden van ja en vertelden iets van 'n mol en 'n ekster. Maar dat kon ik niet zo goed verstaan, want ik moest me natuurlijk schuilhouden".

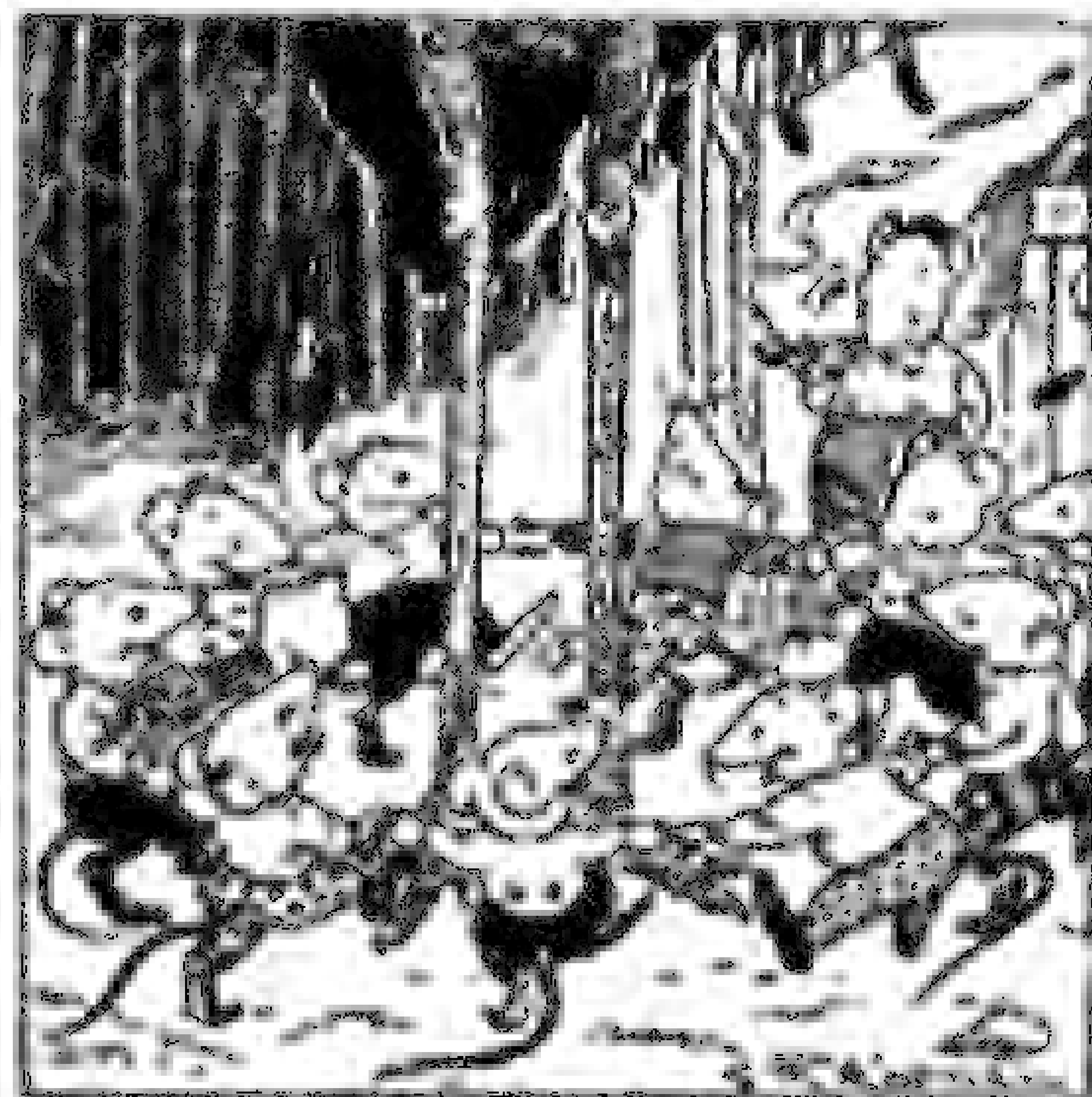
105. "O, dat was ze!" juichte Klaje. "En die insektjes waren natuurlijk Krekelfamilie en Kaasgeurs! Oooo, daar kreeg ze maar een lap!"
De ooievaar pakte Klaje nu voorzichtig met zijn snavel op en zette haar op zijn rug. Klaje sloeg haar armpjes om de hals van het dier, en nu gingen ze op weg.

106. Beurtelings lopend en vliegend bereikten ze het korenveld en het huis van oom Dikkenoor. En daar zat, voor de deur .... Klajes moeder. Ze hield haar gezicht in de handen en huilde. "Och, och", zuchtte ze, "waar is mijn lieve Klaje toch gebleven?" "Mama! Hier ben ik" "Hier is Klaje!" riep Klaje nu opeens.

107. Daar sprong de fee overeind! Ze kon eerst haar ogen niet geloven! Maar toen snelde ze naar Elsje toe en drukte haar stijf tegen zich aan. "O, mama, vergeef me, ik zal heus nooit meer wegvl. . . ." "Wegvliegen", wou ze zeggen, maar ze bedacht zich, dat ze geen vleugeltjes meer had en begon te snikken.

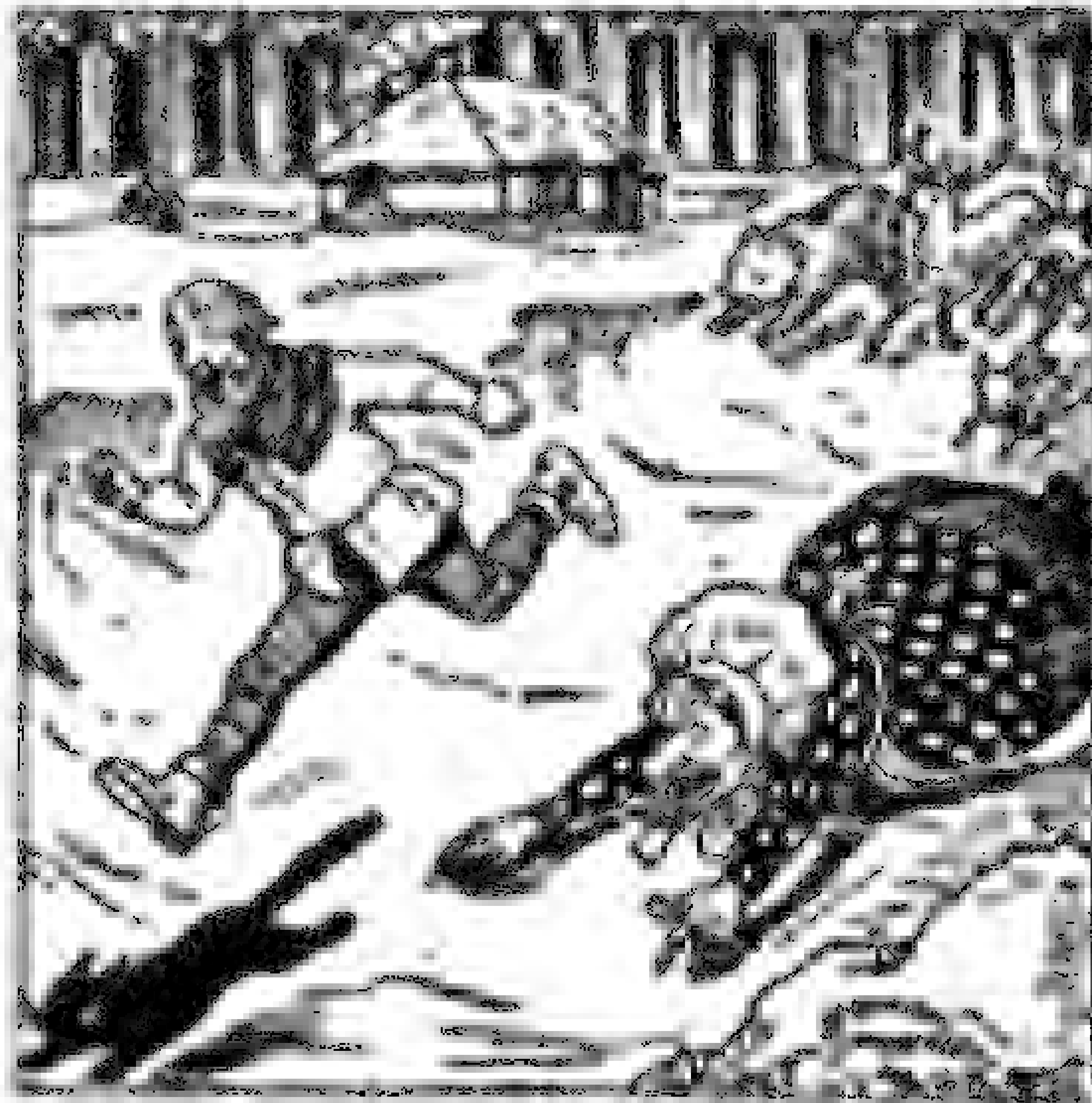
108. Maar de fee droeg haar kind gauw naar binnen. Wat een verrassing voor de Eikenoten! Vooral Knagneus en Knibbelsnuit waren uitgelaten en vroegen honderduit. Maar de ooievaar kon er met z'n lange benen niet in en moest buiten blijven. Daarom maakten de Eikenootjes maar een rondedansje om hem heen. En heus, hij at er niet één op!

109. Maar daarbinnen vertelde juffrouw Diksnoet iets héél droevigs. De houthakker had een grote zwarte kat gekocht en toen neef Diksnoet eens een visite wou maken, was de hele familie Langstaart verdwenen. "Die lelijke kat heeft ze beslist allemaal opgegeten" zei hij, "want als ze gevlucht waren, zouden ze zeker naar ons gekomen zijn!"

110. Elsje en haar moeder keerden zo spoedig mogelijk naar 't bos terug. Hun eerste gang was naar koning Langbaard, die hen allerhartelijkst ontving en het Elsje vergaf, dat ze de ooievaar had laten ontsnappen. Maar toen hij van de houthakker en zijn kat hoorde, liet hij alle dieren van het woud bij elkaar toeteren.

111. En daar ging de hele troep: de beer, het hert, het wilde zwijn, de vos, in volle vaart naar de houthakkerswoning. Ze joegen de houthakker, z'n vrouw en de kat het land uit en staken het huis in brand. En de fee zorgde er met 'n toverzalfje voor, dat Elsje weer gauw nieuwe vleugeltjes kreeg en een sterretje kreeg ze ook weer.

112. Elsje leefde nu verder gelukkig met haar moeder samen, en ze gingen nog dikwijls alle oude kennissen bezoeken. De kikkers noemden haar nog altijd "Prinsesje Sterrenvuur".
En nu is ons verhaal uit. Kijk daar zit Elsje weer in haar oude eik en wuift ons allen vaarwel toe!

EINDE